

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτήσια . . . . . δρ. 8.— Ἐτήσια φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 Ἐξάμηνος φρ. χρ. 5,50
Τρίμηνος . . . . . 2,50 Τρίμηνος φρ. χρ. 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐυριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάνειον.

Περίοδος Β'—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 52

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

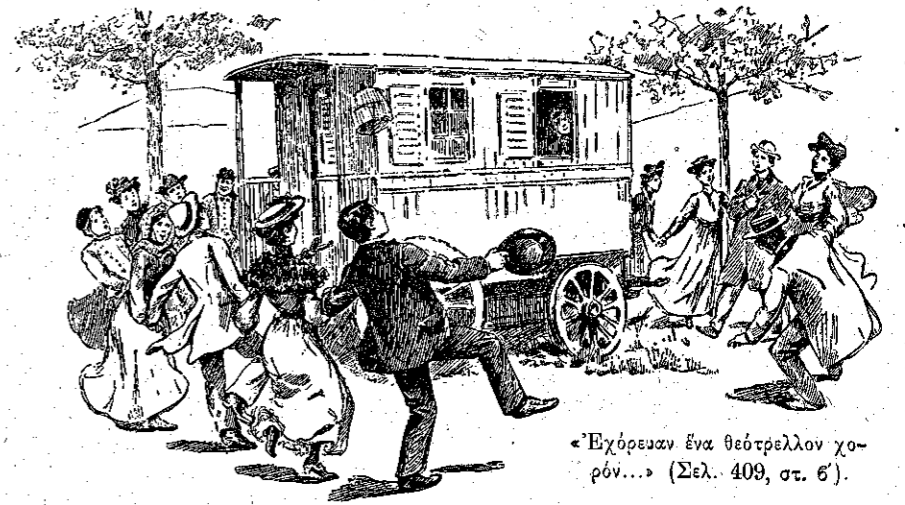
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

— Νά, πού λίγο ἔλειψε νά το μαρτυρήσω πῶς καθόμασθε σέ τροχόσπιτο, εἶπεν ἡ Ρίτα, τρομαγμένη, πρὸς τὴν Γρατσιέλλα, ἅμα τὴν εἶδε.
— Εἶπες αὐτοιο πράγμα ;
— Ὅχι ! μά, ἐπάνω-κάτω.
— Καί σέ ποιόν το εἶπες ;
— Σ' ἐκεῖνον πού κάμνει τὸν ὑπρέτην εἰς τὴν κωμωδίαν, ξέρεις...
— Ναι...
— Λοιπόν ; Δέν μου λές τίποτε ;
Δέν με μαλόνεις ; Δέν ἐθύμωσες μαζὶ μου ;
— Ὅχι...
— Γιατί ;
— Πρῶτα-πρῶτα, διότι το ὁμολογεῖς...καὶ ἔπειτα διότι εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θά ἦτο δύσκολον νά φυλαχθῆ...

Ἡ Γρατσιέλλα δὲν ὑποπτεύετο ὅτι αὐτὸ που ἐπρόβλεπεν, ἐμελλε τόσον γρήγορα νά ἐπαληθεύσῃ. Ὁ ἠθοποιός, πού ἔκαμε τὸν ὑπρέτην, ἐκυριεύει ἀπὸ περιέργειαν μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ρίτας, καὶ ἠκολούθησε τὴν τετραμελῆ συντροφίαν, ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν. Καί, πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδε τὸν Γέρον καὶ τὰ παιδιά, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὸ τροχόσπιτο καὶ νά φεύγουν !

Δέν ἄφισε τὴν εὐκαιρίαν νά χαθῆ, καὶ νά μὴ κάμῃ τὴν φάρσαν του. Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅταν ἐσήμανε τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ σοῦπα ἄγγιζεν εἰς τὸ τραπέζι τῶν πρώην πλανοδιῶν, ἠκούσθη μία ὄχλοβοὴ κοντὰ εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ κατόπιν φωναί, πού ἐτραγουδοῦσαν ὀλόγυρα, τὴν γνωστήν των χορῶδιαν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ κόμμητος Κ.

— Αὐτὲς αἱ φωνεῖς ! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, εἶνε τῶν συναδέλφων μας !
Ἦσαν φωναὶ φίλαι καὶ χονδραὶ, νεανικαὶ, γεροντικαὶ ἄλλα ἔξασφα ἠκούσθησαν καὶ ὄργανα, σχεδὸν ὀλόκληρος ὀρχήστρα ἡ ὁποία συνῶδευε τὸ τραγοῦδι.

Ἐχώρευαν ἕνα θεότρελλον χορὸν... (Σελ. 409, στ. 6')

λων μας.—Κλείστε τὰ παντζούρια ! ἐφώνησεν ὁ Γέρος ἀπὸ τὴν καμαρούλα του θά μᾶς κάνουν θέατρον !
Ἄλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν εἶχε διαθέσιν νά ὑπακούσῃ. Ἄ ! τὸ θέαμα ἦτο παραπολύ διασκεδαστικόν !... Ἡ Γρατσιέλλα τὴν ἐπράθηξεν ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔκλεισε τὸ παντζούρι, ἐκατέβασε τὸ κωκίνο κουρτινάκι καὶ ἐπήγγαινε νά βάλῃ τὸν σῦρτην εἰς τὴν θύραν... Ἄλλὰ οἱ πονηροὶ ἐκεῖνοι εἶχαν προλάβῃ εἶχαν ἀναβῆ τὰ σκαλοπατία καὶ εἶχαν κάμῃ ἐφοδὸν εἰς τὸ τροχόσπιτο. Ὁ τολμηρότερος ἀπ' ὅλους,

δροφωνάρα. Νά διαλυθῆτε στὴ στιγμῇ, εἰδεμὴ σὰς πηγαινῶ ἀμέσως στὸ φρέσκο !
Ἦτον ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νά ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Ἡ ἀστεϊότης ἐκεῖνη εἶχε συναθροίσῃ πολὺ πλῆθος ὀλόγυρα εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ ἠμπόδιζε τὴν κυκλοφορίαν. Καὶ ἄλλοι ἀστυφύλακες ἤρχοντο νά συνδράμουν τὸν πρῶτον διὰ νά ἐπαυαφέρῃ τὴν τάξιν.
Ἀπὸ τὸν φόβον των μὴ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸ κρατητήριον, ὅλοι ἀπεσύρθησαν χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν ἐπρόφθασαν ὅμως, ἰδίως οἱ θεατρίνοι, νά ρίψουν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκίλους, ἐν ἑκαστῶ περιχεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

570. Λεξιγραφίος.

Σέδου τυχαῖα γράμματάδριζομαι, ὃ φίλοι μου Ὅτι τοῦ νοῦ ἀσθένειαν ἐπρόφεραν τὰ χεῖλη μου.

571. Στοιχειογραφίος.

Ἐμπρὸς σέ χάσμα βρισκεσαι, μά ἔτσι μὴ μ' ἀφίσης,

Γιατὶ τραγοῦδι θά σοῦ πῶ... ἂν μάποκεφαλίσῃς!

572. Στοιχειογραφίος μετὰ Τοπονομογραφίος.

Εἶμαι τῆς Τούρκιας νῆσος, Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης. Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς. Καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃς, Ἐχεις...δύναμι μεγάλη. Πού κανεὶ δὲν ἀμφιβάλλει.

573. Μωσαϊκόν.

Χωρὶς τὸ πρῶτό μου ἀνοιξίς ποτὲ δὲν θά γενῆ, Ὅττε χωρὶς τὸ δεύτερο ὑφαινεταί πανί. Τὸ τρίτο μου στὸς Φυσικοὺς τὸ ἔχω δανεισμένον. Τὸ τέταρτο στὸν οὐρανὸ τὸ ἔχω ὑψωμένον. Τὸ πέμπτο μου κεφάλι τοὺς τὸ ἔχουν οἱ σοφοί. Τὸ σὺνολόν μου, λῦτά μου, φοβοῦνται οἱ δεῖλοί.

574. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχ. Θεόν.
★ ★ = Πρῶθεσις
★ ★ = Νῆσος
★ ★ ★ = Ποταμός
★ ★ ★ ★ = Σημεῖον στίξεως
★ ★ ★ ★ ★ = Βασιλοπούλα
★ ★ ★ ★ ★ = Ποιητῆς
★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς

575. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πόλις ἑλλ.—Μέρος τοῦ πλοίου = Ἐθνικόν + Ἐντομόν—Γράμμα = Γράμμα + Πόλις ἀρχαία—Φόγγος = Ποταμός.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Ἀρχαία Πόλις.

576. Κρυπτογραφικόν.

1 2 1 3 1 4 5 6 5 = Φιλόσοφος
2 1 6 = Ἐπίρρημα
3 1 4 1 = Ἀσθῆμα
4 1 3 6 5 = Μέρος τοῦ σώματος
5 1 3 1 4 1 = Χώρα
6 5 6 5 = Θεότης

577. Φωνηεντογραφίος.

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντος, ὅσα-δήποτε φράσ' ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑκάστον σωρὸν δύνανται ν' ἀλλαχθῆ, σχηματίζονται ρητόν : *ασ-σπ-νισ-σπ-σπ*

578. Κεκορυμένον γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίσσε ἀρχαῖον γνωμικόν :

Χορὸς, πάνος, Σοῦλι, ὄφειλο, δάρον, δόρυ.

579. Ἐλλιποδύμφωνον.

αα - ααα - α - ααα

580. Φωνηεντολόγιον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσθων φωνηεντολόγιον ὡς ἐξῆς :

★ ★ - ★ ★

Γῆρας, συναναστροφῆ, ὀμιλία, ὀλίγος, δουλία. [Ἦσαν αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐληφθησαν ἐν τῇ βραβυθείᾳ Συλλογῆς τοῦ ΑΛΑΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.]

Ὀδὸς [5E], Πτερωτὴ Καρδία [3E], Ἄσπρ [EE], Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον [3E], Δούμισσα τῶν Σαλώνων [5E], Συμφωνίης Ἡμέρα [3E], Ἀγαπητὸ Ἀγγελόδι [8E], Μελανόπις [5E], Ἀλλοῦ Ἀριστείου [3E], Φίλημα Σκιάς [3E], Ναυοικῆ [EE], Ἄσπρα τῆς Νίκης [10E], Ὁμοῦ Ἀμάραντον [EE], Μαθαρινοδόμος [8E], Ὀνύγος τοῦ Μοροσπράον [4E], Τόπος [5E], Μεγαλορεπῆς Φῶσις [EEE], Γόνδολα τῆς Βενετίας [EEE], Χειμῶναρον [4E], Ἀμύμητος Γελοτοποῖς [6E], Διηγήτορας τῶν Συνδρομητῶν [EE], Φαῖνον [EE], Ἐυθρόν Προσωπίον [5E], Βασιλεὺς τῶν Ρόδων [EE], Φῶς τῆς Νυκτός [E] καὶ Ρεμβάζουσα Ὀυρανόλατος [EE].

Ἐργεῖουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ γαρῆς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἄσπρο Ἀργάνι (**) καὶ Πτερωτῶν Ὀνύγρον (κυττάτε με ! ἢ μ' εἰρήτε ;)

Ἀλλαγὴ Ψευδωνύμου : Ἐθνικὸν Ὀνειρον ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ἐλπίζω νὰ μὴ ξαναγράψῃς γρήγορα.)

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμου : Μικρὸς Λέμβος.

Ἀήλωσις. Ὅσοι ἐπρότειναν ψευδώνυμα, χωρὶς νὰ στείλουν 1 φρ., παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὰς προτάσεις των, συνοδευόμενας ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν.

Οἱ ζήτησαντες ψευδώνυμον διὰ τὸ 1906, θὰ ἴδουν τὴν ἔγκρισιν εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ νέου μας ἔτους (2 Δεκεμβρίου.)

Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου καταργοῦνται ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1905. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ διατηρήσουν ἢ νὰ πάρουν νέα διὰ τὸ 1906, πρέπει νὰ στείλουν 1 φρ.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν δι' ἑλὸν τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου τοῦ βραδύτερον.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμωμένην φρ. 2,50, θὰ λάβουν δωρεάν μόνον οἱ 100 πρῶτοι ἐκ τῶν ἐγγραφησομένων διὰ τὸ 1906.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλάβωσι : Ἡ Ἀγὴ τῶν Ἐλπίδων με τὴν Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Χειμῶναρον, Κεντρί, Ἀσθμακόν Ἄνθος καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μιτυλήνης — Ἡ Κόρη τοῦ Διὸς με τὴν Κόμισσον τῆς Κεραλληνίας — τὸ Ἄσπρα τῆς Νίκης με τὴν Γλαῦκα τῆς Ἀθηναίης, Μικρὸν Βιολιστῶν, Ὁμοῦ Ἀναστέλλον, Σανθὸν Βοσκόν καὶ Τζάμον Ἀνακατωμένον — Ἡ Δροσόλοτος Νυξ με τὴν Κροῖλην, Ἀγνήν Ψυγὴν καὶ Μελανώσιδα — ὁ Ἄσπρ με τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελόδι, Ἄλιον Ἀριστείου καὶ Ἀνεμόνη τῶν Πατησίων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Διμένα τῆς Χίου ([EE] τὸ λάθος διωρθώθη σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Ἀδελφαῖδα Π. (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Φίλην τῶν Ζῶων ([EE] ὑπάρχει εἰδικὸν περιοδικὸν δι' ἐργάσιον, ἡ Φιλοκαλὸς Πηνελόπη) ἐλυπήθηκα πολὺ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μαμάς καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ. Χαῖρον Φάρον (βραβεῖα ἔστειλα οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐτροποποιήθησαν) τώρα, ἅμα πᾶρ κανεὶς ἐν βραβείον εἰς ἰανθῆποτε τάξιν, δὲν ξαναπαίρνει τὸ ἴδιον) Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις). Ὀυπόδα Ἀγίλλεα (αὐτὸ πλέον ἀπὸ σέ ἐξαρτᾶται...) Κόρη τοῦ Διὸς (βεβαίως, διὰ ν' ἀλλάξῃς, θὰ πληρώσῃς τὸ ζη-

τούμενον εἶνε ἐλεύθερον τὸν περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν γνωρίζω) Βυζαντινὸ Ἀπόδι (εὐχαριστῶ πολὺ) Νηρηίδα τοῦ Πηνελό (ἔστειλα) Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, Ναυαγόν τῆς Κυρίας (ἡ στενότης τοῦ γώρου ἀναγκάζει κάποτε τὸν κ. Φαῖδωνα ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπιστολήν του) Ἀθῶνα Καρδία (ἡ εἰδησις, τὴν ὅποιαν μοῦ ἔδωκες, μ' ἐχάρησεν πολὺ δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἀγγελτήριον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νὰ γράψω τίποτε) Κατωραῖαν ([EE], εἶνε ἀπὸ τὰ ἀπαίδιτα ψεύδη, περὶ τῶν ὁποῶν σὰς ἔγραφε κάποτε ὁ κ. Φαῖδων) εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ σχέδιον τοῦ ταξιδίου διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. θὰ εἶνε εἰ ὠραία ! Ἄσος Φοινίκων (τὸ ὁποῖον ἐμάντευσεν ἀπὸ τὰς πρώτας μου λέξεις, πῶσον ἀπουδαία θὰ εἶνε ἡ καινοτομία τῆς Μετοχῆς) Ἀφροσπερανομένο Κῆμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ διὰ τὰ γράφομενα) Ἀνέλιπτον Χαράν ([EE], προσπάθησε λοιπόν τὰς τοὺς μνηστῆς, ἀφοῦ τοὺς μακαρίζεις) Ν. Κατερινόπουλον (καλὴ ἡ ἰδέα σου· ἀλλὰ σκοπεύω νὰ τροποποιήσω ὀλίγον τὰ τοῦ Ἀθροῦ Βραβείον) Κόρη Ζιλ δὲ Μερῶν (πρότασις με ἀρχικὰ δὲν ἐπιτρέπεται) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον (πρέπει νὰ σταλῆς ἄλλας προτάσεις ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, πρὸς ψευδώνυμα πού θὰ βλέπῃς εἰς τὴν στήλην τῶν ἐγκρίσεων) Μέλλοντα Διπλωμάτην (ἔχει καλῶς) Κλέωρα Σ. ([EE], κ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μὴ γράψῃς σὺ γνῶντα) Φοῖβον (ἔστειλα 33-48) Πιν-Χὸ (σὲ συγγαίον διὰ τὰς προόδους σου, ἐγὼ βεβαίως δὲν εἶμπορὸς νὰ σοῦ εἴπω τί ψευδώνυμον ἔχει ὁ φίλος μας) Κλειοπάραν Γ.Τ. (εὐχαριστῶ πολὺ) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ, Μουσουργόν (ἡ Κάκια σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἀστεϊότατον δελτάριον) Βύρανα Κ. (ὁ ἀριθμὸς τῆς ταινίας δὲν ἔχει σχέσηιν μετὸν ἀριθμὸν τοῦ λαγέλου) Κούταλον, Ρεμβασιόν ([E], βραβεῖα ἔστειλα) Σημαίαν τοῦ Φαιτός (ἐληφθησαν) Χαροῦμένην Καρδοῦλαν ([EE], λοιποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν τῆς Τύχης, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ! νὰ μνηστῆς μίαν φίλην μου, ἡ ὁποία ἐκέδισε δύο συνεχῆ ἔτη τὸν «Πρόσπαι», καὶ τὴν δευτέραν φορὰν τὸν ἐχάρισεν εἰς ἐν πτωχὸν κορίτσι) Ἀγροικὸν Ἀνθύλλιον (καλῶς ἦλθε) Ἄσπρον τῆς Ἐλευθερίας ([EEE] σὲ συγγαίρω δι' ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸ μυστικὸν ἐπιλήμα σου) Βίταωρα Ὀγγῶ, Ποιμητὶδα Μυστῶ (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἄσπρον τῆς Ἰδης, Θεσσαλικὸν Ρόδον, Φουρνέλλο (καὶ σὺ νὰ μοῦ σταλῆς ἄλλας προτάσεις Μ. Μυστικῶν, πρὸς ψευδώνυμα τοῦ 1906) Τ. Ἰωαννίδην (ἔστειλα) Χλόην ([E], ἔστειλα ἐπιθυμῶ νὰ μὴ γράψῃς ὅσον εἶμπορὸς συγγετέρα) Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ (ναί, ὅλοι ἦλθαν, καὶ φαντάσου τὴν χαρὰν μου) Κυρίαν δὲν με Μέλει (νὰ σε ἴδω λοιπόν !) Ἀμαρυλλίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάγιος δὲος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Εὐχομαι τῷ «Πανελληνίῳ» Συλλόγῳ εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ καλὴν πρόοδον.— Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον, ἀντιπρόεδρος «Διαδόσεως».

Ἡλλαξα ψευδώνυμον θὰ μ' εἰρήτε, κύριοι ἐνδιαφερόμενοι.— Ψυχὴ τῆς Λέσβου.

Ἀπερχόμενοι εἰς Ἀίγυπτον ἀποχαίρετοῦμεν τὸν Γόρδιον καὶ ὅλους τοὺς ἐν Χίῳ φίλους καὶ φίλας τῆς «Διαπλάσεως».— Νυκτοκόραξ καὶ Μεγάλῃ Ἑλλάς. (E-135)

τά ερευνητικά των βλέμματα εἰς τὴν κα-
τοικίαν τῶν μικρῶν συναδέλφων των...
Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, οἱ φίλοι μᾶς
ἔκριναν φρόνημον ἢ ἀπομακρύνουν ἀπὸ
ἐκεῖ τὸ κατάλυμά τ' αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τὴν Βα-
τινιόλλην τὸ μετέφεραν εἰς τὸ πλέον ἀπό-
κεντρον μέρος τοῦ Νεῦλλυ.
Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ βράδυ, οἱ συνά-
δελφοὶ εἰς τὸ θέατρον εἶχαν ἐτοιμασθῆ δι-
αυτοὺς τὰ σκώματα καὶ τὰ περιπαίγ-
ματά των. Ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργα-
ρῶ δὲν ἐταράχθησαν, διότι οἱ ρόλοι,
καὶ τῶν δύο, ἦσαν σπουδαῖοι, καὶ αὐτὸ
ὀπωσθήποτε, ἔκαμνε τοὺς ἄλλους νὰ τας
λογαριάζουν· ἀλλὰ ὁ Γέρος καὶ ὁ Πε-
τρογιάννης τόσον ἐγελωτοποιήθησαν, ὥστε
αἱ δύο μικροῦλες δὲν κατάρθωσαν νὰ
τοὺς παρηγορήσουν.
— Μὰ, ἀφοῦ θὰ φύγωμε σὲ λίγο ἀπὸ
αὐτὸ τὸ θέατρον, καλέ μου Γέρο, εἶπεν
ἡ Γρατσιέλλα, δὲν πρέπει νὰ πικραίνεσαι
καὶ τόσο.
— "Α! καὶ ὅμως ἐγὼ πικραίνομαι
πολύ, καθὼς καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα πράγ-
ματα. Δὲν εἶνε πάντοτε εὐχάριστον τὸ
ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιῦ. Καί, ἂν ἐπρό-
κειτο νὰ ξαναρχίσαι, βεβαίως δὲν θὰ σ'
ἐσυμβούλευα νὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὸ τὸ
στάδιον.
— "Ω! Γέρο μου, ἐγὼ εἶμαι συνηθι-
σμένη.
— Μὰ, τὸν Πετρογιάννη καὶ τὴν
Μαργαρώ... ἂν ἐξοῦσαν οἱ γονεῖς των,
δὲν θὰ τα παρακινούσαν βέβαια τὰ παι-
διά των νὰ παριστάνουν κωμωδίας, νὰ
βγαίνουν εἰς τὴν σκηνήν, νὰ ντυνῶνται
καὶ νὰ γδύνωνται, ἢ ἀγρυπνοῦν κάθε
βράδυ, νὰ κάμνουν τὴν νύκτα ἡμέρα, νὰ
ζοῦν αὐτὴν τὴν ἀκατάστατη ζωή...
— Τὸ θέατρον, ἀπήντησεν ἡ Γρα-
τσιέλλα, εἶνε ὀλόχρυσον ἀπ' ἐξῆς, καὶ
μαῦρον καὶ σκοτεινὸ ἀπὸ μέσα.
— Μάλιστα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ
ὁποία εἶχεν ἀκούσῃ τὸ τελευταῖον μέρος
τῆς συνομιλίας· δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν
τὰ παρασκηνία.
— Ἐπρεπαν, ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρὸν
ῥόσον ἡ Γρατσιέλλα, νὰ εἶνε κλειεῖς ἐξη-
σφαλισμένους διὰ τὴν αὐρίον.
— Ἐγὼ, διέκοψεν ἡ Ρίτα, θὰ γράψω
τοῦ κυρίου κόμητος γιὰ νὰ μᾶς πῆ τί
πρέπει νὰ κάμωμε.
Καὶ ἐκάθησεν ἔμπροσθεν εἰς τὸ τρα-
πέζι.
— Νὰ τὸ γράμμα, εἶπε μὲ φαιδρὸν τό-
νον, ὅταν ἐτελειώσε.
Καὶ ἔδωκε τὸ χαρτί εἰς τὴν Γρατσιέ-
λαν. Αὐτὴ ἀνέγνωσε μὲ πολὺν κόπον
καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ζαρώσῃ τὰ φρυ-
δια της...
— Δὲν εἶνε καλὸ; εἶπεν ἡ μικροῦλα,
δειλιασμένη. Ἐκίνα καμμιὰ ἀνοησία;
Πές μου!... Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;...
— Περιμένε... μετρώ.
— Τί μετρᾷς;... τὲς ἀράδες;...

— "Ω! ὄχι... δὲν ἤθελα νὰ πῶ
αὐτὸ... Τὸ γράμμα σου εἶνε χαριτωμένο...
— Ναι, μὰ ἐσὺ ἐμετροῦσες... καὶ
ἀφοῦ δὲν ἐμετροῦσες τὲς ἀράδες, ἦταν
κάτι ἄλλο... θέλω νὰ τὸ μάθω... ξέρεις
ἐσὺ, Πετρογιάννη;
— Νομίζω πῶς ἐμάντευσα...
— Λέγε το λοιπόν, γρήγορα!
— Ἴσως τὲς ἀνόρθωγραφες σου.
— Καὶ πόσες εἶνε Γρατσιέλλα, εἶπεν
ἡ Ρίτα μὲ παραληλητικὴν φωνήν.
— Νομίζω πῶς εἶνε... 17.
Ἡ Ρίτα ἐκοκκίνισε καὶ ἔσχυσε τὸ κε-
φάλι κατεντροπιασμένη. «Δὲν κάνει νὰ
τὸ στείλωμε», ἐσκέφθη καὶ ἔμεινε συλ-
λογισμένη ἕως τὸ βράδυ.
Ὅταν ὁ κόμης ἦλθεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
οἱ καλλιτέχναι μᾶς ἦσαν ὅλοι σκεπτικεῖ.
Ἡ Ρίτα, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν
ζωὴν της, ἐκάθητο καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ
ὀμιλῇ.
— Λοιπόν, καλοὶ μου δουλευτάδες,
εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης των, μόλις εἰσῆλθε.
Τί τρέχει, καὶ εἰσθε ἔτσι;
Καὶ ἐκτύπησε πρῶτα-πρῶτα τὴν Ρί-
ταν...
— Δὲν θέλω νὰ μείνω ἀγράμματη,
κύριε κόμη, εἶπεν αὐτὴ μὲ ζωηρότητα.
— Κ' ἔχει δικαίον ἡ μικρὴ μου Ρίτα!
εἶπε γελαστός ὁ εὐεργέτης των. Καὶ
ἀκριβῶς ἔρχομαι νὰ σᾶς κάμω προτά-
σεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεριμένετε βέβαια...
Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται: Ἐσᾶς, Γέρο
μου, δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν σας νὰ
ἐκτίθεσθε εἰς τὸν περιγελῶν τοῦ καθενός.
Ὁ πατέρας μου θὰ χρεασθῆ ἐντὸς ὀλί-
γου ἓνα θυρωρὸν διὰ τὸ ἐργοστάσιόν του,
ὁ ὁποῖος νὰ ἐξελέγχῃ τὴν εἰσροδὸν καὶ
τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐργατῶν. Τὴν θέλετε αὐ-
τὴν τὴν θέσιν;
— "Ω! κύριε, ἡ εὐγνωμοσύνη μου εἶνε
ἄπειρος· ἀλλὰ, τὰ παιδάκια μου, δὲν
θέλω νὰ τὰ ἐγκαταλείψω!
— Μὴν ἀνησυχεῖτε! ἔχω προβλέψῃ
καὶ γι' αὐτά. Θὰ ζητήσω γιὰ σᾶς, Πε-
τρογιάννη, μίαν ὑποτροφίαν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ
καλὰ σχολεῖα τῶν Παρισίων· θέλετε νὰ
γίνῃς ἐκεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους
μαθητᾶς;
— "Ω! μάλιστα, κύριε, μ' ἀρέσει
τόσον νὰ σπουδάζω!...
— Πᾶνε οἱ δύο! εἶπεν ὁ κόμης, με-
τρῶν εἰς τὰ δάκτυλά του.
— Μὰ, εἶπεν ἡ Ρίτα μὲ παραπονιά-
ρικο ῥόσον, ἐγὼ ποῦ θέλω νὰ γίνω σοφὴ;
— Σοφὴ σὰν βιβλίον, δὲν εἶν' ἔτσι,
καλὴ μου μικροῦλα;...
— Ἀκριβῶς.
— Σὰν καλὸ βιβλίον, μάλιστα, εἰς
πρόπον ὥστε ἀργότερα, νὰ μπορέσῃς καὶ
σὺ νὰ κάμῃς βιβλία!
— "Ω! κύριε κόμη, τί καλὰ!... Ἐ-
μένα ποῦ μ' ἀρέσει νὰ λέγω ὅ,τι μοῦ
καπνίσῃ!
— Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ λέγῃ

ὅ,τι του καπνίσῃ, μικροῦλά μου, ἀλλὰ,
πραγματικῶς, δὲν πρέπει καὶ νὰ λέγῃ
παρὰ μόνον ὅ,τι σκεπτεται. Ρίτα, ἔχω
εὐρὴ ἓνα καλὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπου ὁ
Πετρογιάννης θὰ σὲ πηγαίῃ καὶ θὰ ἐρ-
χεται νὰ σὲ παίρῃ καθημερινῶς, καὶ ἀπὸ
τὸ ὅποῖον θὰ ἐβγῆς πολὺ σπουδασμένη. Σ'
ἀρέσει αὐτό;
— Καὶ πολὺ μάλιστα, κύριε κόμη!
— Ἐγὼ, κύριε, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα,
νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸν δρό-
μον, ὅπου εἶμαι... Θεατρίνα ἐγεννήθηκα...
θεατρίνα θὰ πεθάνω.
— Λοιπόν, παιδί μου, ἰδοὺ τί πρέπει
νὰ κάμῃς· νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ τὸν διαγω-
γισμόν τοῦ Ὁδεῖου, ποῦ θὰ γίνῃ τὸν
Ὀκτώβριον. Ὁ καιρὸς δὲν ἀπέχει πολὺ,
καὶ ἕως τότε, ποῦ θὰ κενωθῇ καὶ ἡ θέσις
τοῦ θυρωροῦ, εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἀκόμη
εἰς τὸ τροχόσπιτό σας. Ἀμα ὅμως εἰσ-
έλθῃ ἡ Γρατσιέλλα εἰς τὸ Ὁδεῖον, θὰ
μείνῃ ἐκεῖ τρεῖς ἔτη...
— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψεν ὁ
Γέρος, ἀλλὰ δὲν κερδίζουν χρήματα ὅσοι
εἶνε εἰς τὸ Ὁδεῖον; καὶ οἱ ἰδιεῖς μου
πόροι θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν ἄρα γε νὰ ζή-
σωμεν καὶ οἱ τέσσαρες μὲ μόνον τὸν μι-
σθόν μου;
— "Ω! Γέρο μου, εἶπεν ἡ Μαργαρώ,
ἐμαζεύσαμε τόσα χρήματα, ὥστε κον-
τεῖται νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ φόσκωμα ἡ πα-
λῆ καλτσα.
— Καὶ ἀκόμα! ἐπρόσθεσεν ἡ Γρα-
τσιέλλα· ὁ κ. Λεμπέν· μοῦ ἔστειλε τὸ
βιβλίον τοῦ ταμειωτηρίου, διότι αἱ κα-
ταθέσεις μου ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον.
— Ἡ παλῆ καλτσα καὶ τὸ βι-
βλιόριον θὰ μείνουν ἄδικτα, εἶπεν ὁ
κόμης· τὸ ἀκούετε, φίλοι μου; Καὶ ἔχω
δικαίωμα νὰ τὸ ἀπαιτήσω, διότι καὶ ἐγὼ
ἐβόηθησα νὰ γερῶσιν... ἔχω κανόνισῃ
αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν πατέρα μου. Δὲν
θὰ νικοπερνᾷτε.
— Πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν ποτὲ νὰ σας
ἀνταποδώσωμεν τὰ ὅσα ἐκάματε γιὰ μᾶς,
κύριε κόμη; εἶπεν ὁ Γέρος.
— Ἡ ἀνταπόδοσις εἶνε νὰ σᾶς βλέπω
εὐτυχεῖς, φίλοι μου.
— Καὶ εἶμαστε! εἶπεν ἡ Ρίτα.
— Λοιπόν, εἴμεθα ἴσα καὶ ἴσα. Διότι
καὶ ἐγὼ ἀνέλαβα μίαν ὑποχρέωσιν ἀπέ-
ναντί σας· ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
τοῦ ἔργου μου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς
συντελέσατε, ἀλλὰ καὶ ὅσῃ καὶ μίαν
ἀποζημίωσιν. Ὅταν σᾶς ἔφερα εἰς τὸ
Παρίσι, καὶ σᾶς ἐνεθάρρυνα εἰς τὸ θεα-
τρικὸν στάδιον, τὸ πλέον ἀβέβαιον ἀπὸ
ὅλα, παρεσύρθη, χωρὶς νὰ το ὑπο-
πτευθῶ, ἀπὸ ἓνα ἐγωϊστικὸν σκοπὸν.
Ἐφρόντιζα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου... Λοι-
πὸν πρέπει τοῦλάχιστον νὰ σας σώσω,
ἀφοῦ σας ἐξέθεσα.
* * *

Ὁ θάσος πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ

ἐγκαταλείψῃ τὸ κινητὸν αἰκμά του, διότι
ἡ Γρατσιέλλα ἐπέτυχε λαμπρότητα εἰς
τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὁδεῖου,
ὅπου πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτρο-
πῆς ἦτο ὁ κόμης Κ.
Μετὰ τὰς ἐξετάσεις, αἱ μαθήτριά εἰ-
πήσαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως.
Χαίρον τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων.
— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν οὕτως
τὴν νέαν μαθήτριά.
— Γρατσιέλλα.
— Ποῦ κατοικεῖτε;
— Ποῦ κατοικεῖς;... ἐπανέλα-
θεν ἡ μικροῦλα.
— Μετακομίζετε;
ἀπήντησεν ὁ κόμης
διὰ νὰ τὴν ἀπαλ-
λάξῃ ἀπὸ τὴν στε-
νοχωρίαν της.
— Αὐτὸ δὲν εἶνε
ἐπαρκὴς ἀπάντησις!
εἶπεν ὁ γραμμα-
τεὺς.
— Ἀμα μετα-
κομίσῃ, θὰ σᾶς στεί-
λῃ τὴν διεύθυνσιν
της, ἐπρόσθεσεν ὁ
κόμης, διὰ νὰ θέσῃ
τέρμα εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις.
Διέσχισαν ὁμοῦ
τὴν αὐλὴν τοῦ σχο-
λεῖου.
— Τώρα πλέον
εὐρίσκεσθε εἰς τὸν
δρόμον τῆς δόξης,
Λεσποῦνις Γρατσιέλλα, τῆς εἶπεν ὁ προ-
στάτης, ὑπερήφανος περισσότερο καὶ ἀπὸ
αὐτὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της. Εἰσθε εὐ-
χарιστημένη;
Ἡ Γρατσιέλλα ἔπιασε τὸ χερὶ του,
καὶ μὲ εὐκρινεῖς μειδιάμα εἶπε:
— "Ω! ναί! εἶμαι πολὺ
καταπληθῆς.
Κατοπιν, μὲ τὸ ἄλλο τῆς χερὶ, ἔκα-
μνε νεῦμα ἀποχαριτετισμοῦ πρὸς ἓν μα-
κρυνὸν σημεῖον, καὶ εἶπε μὲ ἓνα ἀναστε-
ναγμὸν:
— Ἐχε γειά, τροχόσπιτό μου!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Γέρος καὶ τὰ παιδάκια ἔζησαν εὐ-
τυχισμένα εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ἐργο-
στασίου τοῦ κόμητος Κ.
Τὸ ἀγαπημένον των τροχόσπιτό ἔμεινεν
ἀνέπαφον καὶ καλὰ περιποιημένον εἰς τὸ
ἀμαξοστάσιον τοῦ ἐργοστασίου.
Ὁ «Πᾶσι-Καλὰ» δὲν ἐπωλήθη,
ἀλλὰ, τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς εορτάς, τὰ
παιδάκια τὸν ἐξέυγαν εἰς ἓνα ἀμαξάκι, δῶ-
ρον τοῦ κόμητος, καὶ ἐπήγαγον νὰ παίρ-
νουν τὸν ἀέρα των εἰς τὴν ἐξοχίαν.
Ἡ Μιρέττα ἦτο σύντροφος τοῦ Γέρου
εἰς τὸ θυρωρεῖον.

Ἡ Γρατσιέλλα ἠκολούθησε τὸ στά-
διόν της καὶ ἔγινε μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας
καλλιτέχνιδας τῆς σκηνῆς.
Καθημερινῶς ὁ Πετρογιάννης συνῶ-
δευε τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὸ σχολεῖον,
ἐπήγαγεν ἔπειτα εἰς τὸ ἰδικόν του, καὶ
τὸ βράδυ ἐπήγαγε καὶ τὴν ἔπαιρνε.
Ἦλθεν ὅμως ὁ καιρὸς, καὶ δὲν ἐφά-
νησαν πλέον, οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος
εἰς τὸν τακτικὸν των δρόμον τοῦ σχο-

«Δὲν εἶνε καλὸ; εἶπεν ἡ μικροῦλα...»
(Σελ. 410, στ. α')

λεῖου. Ὁ Πετρογιάννης, ἀφοῦ ἔδωκεν
ἐξετάσεις εἰς τὸ διδασκαλεῖον, εἶχε διο-
ρισθῆ διδάσκαλος εἰς τὴν ἀγαπημένην
του πατρίδα, εἰς τὸ Δουβρίον. Ἄν ἐρω-
τᾷτε διὰ τὴν Μαργαρώ, ἐσπούδασε καὶ
αὐτὴ ὅσον ὁ ἀδελφός της. Ἐπεδόθη μὲ
πολὺν ζήλον εἰς τὴν συγγραφικὴν τέ-
χνην, καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον ποῦ ἐδημο-
σίευσεν ἦτο ἀκριβῶς «Τὸ Τροχόσπιτο».

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Καθ. Α. Λαζού.]

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Ψηλά, στ' ἀπόκημονο βουνό
ποῦ τὸ γιαιλό κυττάζει,
Ἐρημοκκλήσι φτωχικὸ
συνυμμένο ἀναγαλλιάζει.
Κ' ἓνας μαρμάρινος Ναός,
παλῆ καὶ καιροῦ σημάδι,
Τοὺς δοξασμένους ἠσκίους του
μαζὶ στὰ βάθη σμίγει.
Λέγει ὁ Ναός:—«Ἀλλοίμονο!
ζωὴ ἔχεις τόση λίγη!»
Καὶ τὸ φτωχόκκλησον ἀπαντᾷ:
—«Ἐμένα κλαῖς, ἠμαδί!»
[Ἄσπρὸ τὰ «Μαῦρα Κεῖνα»]
ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΩΤΗΣ

Ο ΠΑΣΧΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΤΟΥ

Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν
θέατρον Φασουλῆ.
(Ο ΠΑΣΧΑΛΗΣ εἶνε μόνος τον
καὶ ἀκούει νὰ κυπιοῦν εἰς τὴν θύραν
του.) Πᾶτ! πᾶτ!
Π.—Ποῖός εἶνε;
ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Ὁ κύρ Μηνᾶς, ὁ
τσαγκάρης.
Π.—Δὲν εἶμαι ἐδῶ!
Η ΦΩΝΗ.—Ἐλὰ τώρα, ἄστει τ'
ἀστειά. Ἄφοῦ μιλᾷς, ἐδῶ εἶσαι! Ἄνοιξέ
μου γρήγορα!
Π.—Μὲ συγχωρεῖς, λάθος ἔλαμα·
ἐδῶ εἶμαι. Ἐφθασα!
ΜΗΝΑΣ, ἐμφανιζόμενος.—Σὲ κα-
λὴ ὥρα ἐρχομαι· ἔχετε διάθεσι βλέπω,
κύριε Πασχάλη, γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σᾶς
ἔφερα ἓνα μικρὸ λογαριασμὸν... γιὰ τὸ ζευ-
γάρι τὰ λουστρίνια; ξεῦρετε, κύριε Πα-
σχάλη, ποῦ δὲν τὰ ἐπληρώσατε.
Π.—Εἰσθε βέβαιος;
Μ.—Βεβαίωτος.
Π.—Τότε, θὰ ἔκανα πάλιν λάθος
ἐγὼ, ποῦ δὲν ἤμουν βέβαιος πῶς εἴσατε
βέβαιος.
Μ.—Σὰν παραπολλὰ λάθη κάνετε,
κύριε Πασχάλη. Πότε θ' ἀποφασίσετε νὰ
μὲ πληρῶσῃ;
Π.—Καὶ ἡ ὑγεία σας, κύρ Μηνᾶ;
εἰσθε καλά;
Μ.—Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ· μὰ δὲν
πρόκειται...
Π.—Φοίνεσθε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν
σας· κόκκινος-κόκκινος, σὰν ντομάτα!
Μ.—Τὸ ξέρω... μὰ...
Π.—Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποῦ σᾶς
εἶδα...
Μ.—Δὲν τὸ πολυπιστεύω... Μὰ εἴ-
παμε πῶς ἐρχομαι νά...
Π.—Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ, κύρ Μηνᾶ·
δὲν ξέρετε πόσο μοῦ ἀρέσετε!
Μ.—Ἐμένα μοῦ ἀρέσει καλλίτερα νὰ
μὲ πληρῶσῃ...
Π.—Μὰ, ὅλο τὴν ἴδια κουβέντα κά-
νετε. Δὲν ἀλλάζετε καὶ λιγάνι; Ἄς συ-
νομιλήσωμεν ὀλίγον τι περὶ μουσικῆς,
περὶ θεάτρου, περὶ φιλολογίας, περὶ γεω-
γραφίας, περὶ τριγωνομετρίας...
Μ.—Μὰ, σταθῆτε!... Πρόκειται γιὰ
τὸν λογαριασμὸν, ποῦ...
Π.—Ὁ καιρὸς εἶνε θουμάσιος.
Μ.—"Α! μὰ εἰσθε ἀνυπόφορος! Ὅλο
καὶ μὲ περιπαίζετε! Ἄφοῦ δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ σᾶς ὀμιλήσω...
Π.—Νὰ μοῦ γράψετε, κύρ Μηνᾶ.
Μ.—Ἐγνοεῖται, θὰ σᾶς γράψω... θὰ
σᾶς γράψω μίαν ἀγωγήν.
Π.—Μόνον μίαν! νὰ μοῦ γράψετε
δέκα, κύριε Μηνᾶ, καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.
Μ.—Τί; θὰ σᾶς ὑποχρεώσω;
Π.—Βεβαίωτατα... Κάνω, ξέρετε,
συλλογὴν... ἀπὸ χαρτόσημα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΔ.

Όλα λοιπόν έτελειώσαν μέλι-γάλα. Καί όλοι είνε τώρα εύ-
τυχείς καί εύχαριστημένοι.

Πρώτα-πρώτα ή Α.Μ. ό Βασιλεύς Κουκουμπιμπής πού έγινε
καλά.

Έπειτα ό Χώψ καί
λευκοί ναυαγοί, πού
νά φαγωθούν από τους
τώρα είνε ελεύθεροι

ό Τζάκσον, οί
έκινδύνευσαν
μαύρους, καί
καί ταξειδεύ-
ουν για την
Άγγλία.

Έπειτα ό
Πρωθυπουργός
Μπαμπού-
λας πού έπηρε
γυναϊκά του
τή Βασιλοπού-
λα κ'έκαμε πε-
θερό τόν Βα-
σιλέα.

Έπειτα ή
Βασιλοπούλα
Μπεμπεκερή
πού θρῆκε επί-
τέλους γαμ-

πρό, γιατί άρχισε νά γερνά τὸ μαύρο τὸ κορίτσι κ' έκινδύνευσ
νά μπῆ στὸ ράφι.

Καί έπειτα όλοι οί άλλοι πού έπῆγαν στους γάμους, κ' έφα-
γαν, καί ήπιαν, κ' έμέθυσαν, κ' έχόρεψαν, κ' έκάθισαν εκείνοι
καλά καί μεις καλλίτερα.

Έδώ τελειώνει ή ιστορία τού περιέργου Έλέφαντος πού ήταν
όλος ψεύτικος—έξωρα από τὸ κεφάλι του, τὸ όποϊον ό Βασιλεύς
Κουκουμπιμπής, έπρόσταξε νά βαλσαμώσουν καί νά τὸ κάμουν
ώς είδος λάβαρον, καθὼς τὸ βλέπετε καί εἰς τὴν εἰκόνα τῆς
γαμπλίου πομπῆς.

Μεθαύριο, μὲ τὸν καινούργιο μας χρόνο, θάρχισω κ' εγὼ και-
νούργια ιστορία.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η Άμαξα αριθ. 1313.

Η κυρία Πεντεπή, αφού έλιποθύμησε
καὶ όλους τούς κανόνες τῆς τέχνης,
έπαγγέλην εἰς τὴν ζωὴν καί εζήτησεν αν-
θώγερο. Ο Ἄριστογείτων δὲν εἶχε τῆς
έπόσερε λοιπὸν ὀλίγην μαστίγαν ἀπὸ
τὸν μπακάλην τῆς γειτονιάς, καί πολλὰ
καλὰ λόγια. Τῆς ἀπέδειξε τετραγωνικώ-
τητα ὅτι δὲν έκρεπε διόλου νά τὴν ἀνη-
συχῆ ἡ εἰσφάνισις τού Ἄρριστείδη, διότι
ὅλα τὰ ἀγόνια τῆς ἡλικίας του τακτικά
το ἔκοιζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ
αὐτὸ δὲν τὰ ἠμποδίζε νά γίνουν, ἀργό-

τερα, μεγάλοι καλλιτέχναι ἢ φρόνιμο
οἰκογενεϊάρχαι.

Κατόπιν ὠμίλησε διὰ τὸν ἑαυτὸν του,
διὰ τὰ σχέδιά του, τὰ όποια ἦσαν τερά-
στια, καί διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἡ όποια
ἦτο μετριωτάτη. Εξήγησεν εἰς τὴν μη-
τέρα του πῶς τὸ ἔργον του — ἡ Δολο-
φονία τού Ἰουλίον Καίσαρος—θα ἦτο
ἀριστούργημα, ἅμα έτελείους, καί τῆς
έδειξε τὰ διάφορα σχεδιάσματα, πού εἶχε
κάμη δι' αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Κάθε σχεδία-
σμα παρίστανε τὸν Ὀκτάβιον εἰς διαφό-
ρους θέσεις καί στάσεις, διότι ό δυστυχῆς
Μαλτέζος εἰρησίμευεν ὡς πρότυπον καί
διὰ τούς δολοφόνους. Δι' αὐτὸ έβλεπε τὸ
ἀλλόκοτον θέαμα : ἕνα Ὀκτάβιον μανώδη
νά ὀρμᾷ ἐπάνω εἰς ἕνα Ὀκτάβιον τρο-

μαγμένον καί νά τὸν μαχαίρῃ ἀσπλα-
χνότατα. Αὐτὸ τὸ ἔργον ἠμπορεῦσεν
ἀξιόλογα νά ὀνομασθῆ : Ἡ αὐτοδολο-
φονία τού ἀναξιοπαθοῦντος Μαλτέ-
ζου Ὀκταβίου...

Η κυρία Πεντεπή έθάρμασεν, ενέκρινε,
ένέκρινε, κατέκρινε καί εζαναθαύ-
μασε τὸ ἔργον, έφίλησε τὸ καμάρι τῆς
οἰκογενείας τῆς, σκεπτομένη ὅτι εμπρός
του ό Ἄπελλῆς καί ό Ραραήλ ἦσαν πα-
λημπογιατζήδες, καί κατέβη τὴν σκά-
λαν, συνοδευομένη μὲ τὰ παρήγορα λό-
για τού Ἄριστογείτωνος :

— Στὸ καλό, μαμμά... πήγατε στὸ
σπίτι, καί, σοῦ στοιχηματίζω ἕνα πεντα-
κοσάρικο μ' ἕνα τάλληρο, θά τὸν εὔρησ
ἐκεῖ τὸν Ἄρριστείδη!...

Κάτω ό δρόμος ἦτο σκοτεινός, καί ό
ἀμαξᾶς, ἐναντίον ὄλων τῶν ἀστυνομικῶν
διατάξεων, δὲν εἶχεν ἀναμμένα τὰ φανά-
ρια του.

— Ὅδὸς Ὀλύμπου, 83, ἀμαξά!

Η ἀμαξα αριθ. 1313 εζεκινήσεν,
έπέρασεν ἕνα σκοτεινὸν δρόμον, ἕνα ἄλ-
λον σκοτεινότερον καί ἕνα τρίτον θεοσκο-
τεινον. Η ἀμαξα αριθ. 1313 ὠρισμένως
δὲν εἶχε συμπάθειαν πρὸς τούς φωτισμέ-
νους δρόμους.

Η κυρία Πεντεπή, κουρασμένη καί
ἀσκαρδιωμένη, ἐνανουρίσθη μὲ τὸ κού-
νημα τῆς ἀμαξῆς, καί ἐκοιμήθη. Εἶδεν εἰς
τὸν ἑλαφρὸν ὕπνον τῆς ὄνειρα φρικώδη.
Εἶδε τὸν Ἄρριστείδην τῆς, καθισμένον
ἐπάνω εἰς ἕνα στόλον τού Ὀλυμπίου
Διός, νά χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν του,
διότι ἀνεγνώρισε ἀπὸ μακρὰν τὴν μαμμά
του, καί ἀπὸ τὰ πολλὰ πηδῆματα νά
κρημνίζεται κάτω... Τὸν εἶδεν έπειτα νά
χορευῆ ἐπάνω εἰς τὰ κάγκελλα τῆς ἐξέ-
δρας τού Φαλήρου καί ἔ καθηγητῆς του
τῆς Γαλλικῆς, μετρησιεμένος εἰς ἀστυ-
φόλακα, νά τὸν πλησιάζη, καί, ἀντὶ νά τὸν
κατεβάξη διὰ νά μὴν πέσῃ, νά του δίδῃ
ἀπ' ἐναντίας μιὰ σπρωξιά καί νά τὸν
πετᾷ εἰς τὴν θάλασσαν...

Τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸ ἀμαξί ἐσταμά-
τησεν ἀποτόμως, καί τὴν εζύπνησε :

Μία ἄσχημη καί εζηγηριωμένη κεφάλαι
έπρόβαλε εἰς τὸ ἀμαξί : μέσα ἀπὸ τὴν θυ-
ρίδα καί εἶπε :

— Πρέπει νά κατεβῆς, κυρά τὰ ἄλογα
ἀρρώστησαν, καί δὲν τραβοῦνε πιά κ' εἶνε
πολύ μακρὰ ἡ ὁδὸς Ὀλύμπου!

Η κυρία Πεντεπή κατέβη τρομαγ-
μένη. Γυρίζει νά ἰδῆ, καί τί νά ἰδῆ ;
Ὅυτε ἄλλο ἀμαξί, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε
σπίτι... Εὔρισκετο εἰς μέρος ἐρημον.
Καί μόνον, μὲ τὸ φεγγάρι, έβλεπεν
ὕψηλά τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως...

Τὴν έπιασεν ἕνας φόβος, — μὰ τί
φόβος!

Καί εἶχε δικαίον νά φοβηθῆ. Διότι,
ἐκείνας τὰς ἡμέρας, εἰγίνοντο εἰς τὰς
Ἀθήνας συχνὰ εζαφανίσαις ὄχι μόνον
μικρῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καί ἀμαξῶν. Εἰ

γεν ἐμφανισθῆ μία λωποδυτικὴ εταιρία,
τῆς όποιας τὰ μέλη, ἅμα έβλεπαν καμμίαν
ἀμαξάν νά σταθευῆ εἰς τὸν δρόμον χωρὶς
τὸν ἀμαξᾶν τῆς, ἀνέβαιναν εἰς τὸ ἐδώ-
λιον, έπιαναν τὰ ἦγια καί έκαμαν ἀπα-
γωγὴν τῆς ἀμαξῆς μὲ τὰ ἄλογα, διὰ νά
τὴν χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς λωποδυτικὰς
τῶν ἐπιχειρήσεις, καί έπειτα νά τὴν ἐγ-
καταλείπουν εἰς κανὲν ἀπόκεντρον μέρος.

— Εμπρός, κυρά, βγάλε νά με πλη-
ρώσης...

— Μά, χριστιανέ μου, πῶς θά πάω
μὲ τὰ πόδια, τέτοιαν ὥρα, ἀπὸ ἐδῶ...
Γιατί ἦλθες ἐδῶ;... Δὲν ἦταν ἀπ' ἐδῶ ό
δρόμος!...

— Ἦταν... ζήτησαν, δὲν τὸ ξέρω...
Πλήρωσε πρώτα, κ' ὕστερα βλέπομε.

— Μά, θά με πᾶς καί στὸ σπίτι...
πῶς νά πάω μοναχὶ μου;

— Ἄμα δώσης ἕνα εἰκοσιπεντάρικο
παραπάνω, σὲ τηγαίνω... Ἐχομε τέσσα-
ρες ὥρες πρὸς 4 δραχμάς, μᾶς κάνουν
δεκάξη, καί εἰκοσιπέντε... σαρανταμία...
Δώσε, γὰ τὸ γατηρί σου, δύο εἰκοσιπεν-
τάρικα, καί σε πάω.

Η κυρία Πεντεπή έβγαλε τρέμουσα
τὸ πορτοφόλι τῆς, καί ό ἀμαξῆς εύχα-
ριστημένος, διότι έβλεπεν ὅτι ἐπετύγγανε
τὸ σχέδιον του, έβγαλε σπύρτα καί ἤναψε
τὸ ἕνα φανάρι. Κατόπιν έσκυψε καί αὐ-
τὸς ἐπάνω εἰς τὸ πορτοφόλι τῆς κυρίας
Πεντεπῆ, νά ἰδῆ τὸ περιεχόμενον του...

Ἄλλα μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἀπαγοήτευ-
σις του. Τὸ πορτοφόλι περιεῖχεν, ὀλα-
ὄλα, δραχμάς 8 καί λεπτὰ 35!

— Ἄ! ἔτσι λοιπόν! μὲ χασομερᾶς
τόσες ὥρες, παληγόρηκα, καί δὲν ἔχεις
λεφτὰ στήν τσέπη σου;... Νά, γὰ νά
μάθης ἄλλη φορὰ!

Καί ἡ χερουκλα τού ἀμαξᾶ έδραξε
καί έσφιξε δυνατὰ τὸν λαμόν τῆς κυρίας
Πεντεπῆ, ἐνῶ τὸ ἄλλο χέρι του έσήκωσε
τὸ μαστίγιον διὰ νά τὰ καταφέρῃ εἰς τὸ
κεφάλι τῆς... Ἦθελε, καθ' ὅλα τὰ παι-
νόμειν νά τὴν πνίξῃ καί νά τὴν σκοτώσῃ
συγχρόνως, διὰ νά τὴν ξεμπερδεύσῃ εὐ-
κολώτερα...

Η κυρία Πεντεπή, πρὶν ἀποδώσῃ τὴν
τελευταίαν πνοήν, έπρόσθασε κ' εφώναξεν
ἕνα ὄνομα, — τὸ ὄνομα πού ἦτο ἡ ζωὴ
τῆς καί ἡ ψυχὴ τῆς :

— Ἄχ! Ἄρριστείδη... Ἄρριστείδη
μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' :

Ὅπου ό άσωτος υἱός σώζει τὴν
μητέρα του.

Τὰ χέρια τού λωποδύτου — διότι ἐ-
νόησαν βεβαίως οί ἀναγνώσταί μας ὅτι ό
ἀμαξᾶς ἐκεῖνος ἦτο λωποδύτης — έσφιγ-
γαν κ' έλτυποῦσαν μὲ τρόπον, ὁστις ἀπέ-
κλειε πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας διὰ τὸ
θῦμά του, — ἀν τὸ θῦμα τού, οἱ εἶχεν ὀλι-
γωτέρας σάρκας ἀπὸ τὴν μητέρα τού
ἥρωος τῆς παρουσίας διηγῆσε :

Τὸν λέγομεν ἥρωα, διότι χάρις εἰς
αὐτὸν ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία δὲν εὔρεθῃ
εἰς τὴν ἀνάγκην νά ράψῃ μαύρα φουστὰ-
νια διὰ τὰς ἀδελφὰς τῆς καί νά κατα-
σκευάσῃ ὀλυμαυρὸν λαίμοδετῆν διὰ τὸν
πατέρα τῆς, βαρυπενθούσας καί βαρυπεν-
θούντα διὰ τὴν ἀγρίαν δολοφονίαν τῆς
μακαρίτιδος Θεοδώρας Πεντεπῆ.

Η δολοφονία ἐκεῖνη δὲν ἐπραγματο-
ποιήθη. Οἱ ἄρριοι διαβάται τῆς ἐπομένης
ἡμέρας δὲν εὔρηκαν κανὲν πτώμα κρεουρ-
γημένης κυρίας μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως
καί τού μνημείου τού Φιλοπάππου. Κάθε
ἄλλο!

...Μία λεπτὴ καί ἰσχνὴ σιὰ ἀνεπή-
δησεν αἰφνιδίως εἰς τὸν τόπον τῆς συμ-
πλοκῆς, καί, κραδαίνουσα μιαν βαρεῖαν πέ-
τραν μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τῆς, τὴν κατέφερεν
εἰς τὸ πρόσωπον τού λωποδύτου ἀμαξᾶ.
Ὁ κακούργος ἐλείνος εζαλίσθη, ἐκλονι-

σθη, τὸν ἐπῆραν τὰ
αἵματα ἀπὸ τὴν μύ-
την, καί, εἰς τὴν
παραζάλην του, ἐ-
νόμισεν ὅτι ὀλόκλη-
ρος ἐνωμοτία ἀστυ-
φυλάκων εἶχεν ἐπι-
πέσῃ ἐναντίον του
διὰ νά τὸν συλλάβῃ
ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τὸ
μαθητικὸν κασκέττο
τού Ἄρριστείδη, ἔ-
λαμψεν εἰς τὰ μά-
τια του ὡς δέκα
τούλάχιστον στρα-
τιωτικά πιλήκια,
καί ἐγκαταλείψας
θῦμα καί ἀμαξί καί
ἄλογα καί μαστί-
γιον, τὸ έβαλεν ἀμέ-
σως στὰ πόδια...

Η κυρία Πεν-
τεπῆ ἤκουσε μιαν
λέξιν, τὴν γλυκυτέ-
ραν ἀπὸ ὅσας περιέ-
χουν ὄλα τὰ λεξικά
ταῦ κόσμου :

— Μαμμά!...

Καί ό άσωτος
υἱός εὔρεθῃ εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς μητέ-
ρας του. Τὰ θερμὰ φιλιὰ του τὴν έκαμαν
νά συνέλθῃ ἀμέσως. Τρία «άχ!» εζέ-
φυγαν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς : τὸ πρῶτον
εζέφραξε τὴν τρομάραν τῆς, τὸ δεύτερον
τὴν ἐκπλήξιν τῆς, καί τὸ τρίτον τὴν χα-
ράν τῆς :

— Ἄχ! Ἄρριστείδη μου, εἶσαι ἄγ-
γελος!...

Καί ό Ἄρριστείδης, εἰς τὸν όποϊον ἡ
τυχαία φυγὴ του πρὸς τὰ ἐρημικὰ ἐκεῖνα
μέρη εἶχε δώσῃ τὴν ευκαιρίαν νά σώσῃ τὴν
μητέρα του ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς λωποδύτου,
ἐλησιμόνησεν ἀμέσως ὅτι ἦτο ἕνας κανο-
νιέρης καί κλέπτης, διὰ νά ἐνθυμηθῆ ἀπ-

κλειστικῶς καί μόνον ὅτι ἦτο «ἄγγελος»...
Μετ' ὀλίγην ὥραν, ἡ ἀμαξα αρ. 1313,
ἠγιοχουμένη ἐπιτηδεύτατα ἀπὸ τὸν Ἄρι-
στείδην, ό όποϊός ἦτο ἐνθουσιασμένος διότι
έκαμνε τὸν ἀμαξᾶν, εἰσήλαυνε θριαμβευτι-
κῶς εἰς τὴν ὁδὸν Ὀλύμπου καί ἐσταμα-
τοῦσεν εμπρός εἰς τὴν θύραν τῆς ὑπ' ἀριθ.
83 οἰκίας....

Ὁ άστυνόμος τού τμήματος εἰδοποιήθη
ἀμέσως. Καί ἐλθὼν μετ' ὀλίγων έλαβε
τὴν προφορικὴν κατάθεσιν τῆς κυρίας Πεν-
τεπῆ, καί παρέλαβε τὸ ἀδέσποτον ἀμαξί
διὰ νά τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' :

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν καὶ τὸ
αὐτὸ κανόνι φέρεῖ διαφορε-
τικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὰς ἐννέα παρά τέταρτον, ἡ ὀ-
λομέλεια τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ, χω-
ρίς νά λείπῃ οὔτε ό

Ἄριστογείτων, ἐκάθητο
εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ὀ-
ποϊον ἡ φιλοκαλία τῆς
Ἀσπασίας εἶχε στο-
λίση μὲ ἀναριθμητα
μπουκετάκια ἀπὸ μενε-
ξέδες. Ὁ πατέρας, ἀ-
φροῦ ἤκουσεν ὄλα τὰ
διατρέξαντα ἀπὸ τὴν ἐν-
θουσιώδη μητέρα, έδω-
κε τὴν συγχώρησίν του.
Τι νά κάμῃ κί' αὐτός;
Ἐφαγαν, έπιαν, έκα-
μαν προπόσεις. Δὲν ἔ-
σφαξαν τὸν μόσχον τὸν
σιτευτὸν, διότι εἶχαν
φάγῃ βρωδὶν τὸ πρωί,
καί διότι, ἄλλως τε,
δὲν εἶχαν καμμίαν ἀγε-
λάδα νά κάμῃ μόσχον
καί νά τὸν σφάζου διὰ
τὴν ἐπάνοδον τού ἄσω-
του υἱοῦ. Καί, έπειδὴ
δὲν εἶχαν σαμπάναν,
εζαπεσπάλη ἡ Ἀσημίνα
ν' αγοράσῃ ἕνα γαλόνι
μυράν, τὴν όποϊαν ό κ.
Πεντεπῆς ἐκέρασεν εἰς
τὰ ποτήρια ἀπὸ ὕψηλά,
διὰ ν' ἀφρίσῃ, λέγων :

— Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα εἶνε. Τι μυρία,
τί σαμπάνια!... Ἄφρός καί ἀφρός...

— Καί ἀπὸ ἄλλο βαρέλι! — έπρόσθε-
σεν ό Ἄριστογείτων, ό όποϊός, κόντα
στὰ ἄλλα, ἐπηγγέλλετο καί τὸν καλαμ-
πουριστῆν.

— Η κ. Πεντεπῆ έλαμπεν ἀπὸ τὴν
χαρὰν τῆς, καί, ἐν τῷ μέσω κατακλυ-
σμοῦ ἀπὸ ἐρωτηματικά, θαυμαστικά καί
ἀπορηματικά, διηγέτο δι' εἰκοστὴν φορὰν
τὴν ἱστορίαν τῆς. Ὁ κ. Πεντεπῆς, ἡρε-
μώτερος, έσυλλογιέτο ὅτι ἦτο τυχερός,
πού δὲν τού συνέβη καμμία χειροτέρα
συμφορὰ. Ὁ Ἄριστογείτων ἐθαύμαζε

«Τρώγω» ψωμο-
τύρι...» (Σελ. 414)

την Ασπασίαν, και η Ασπασία έχασε τον Άριστογείτονα. Η Άγλαία, η Μαριάνθη και ο μικρός Άριστόδημος, με τα λαιμαργα μάτια των, κατέτριψαν τον Άριστείδην, τον ήρωα Άριστείδην, και έλεγαν από μέσα των «που την ήρε τόνση δύναμιν να νικήση κοτζάμ λωποδύτην!»

Τέλος η Ασμήνα, άπορούσα πως δέν την εμάλλωσαν τόνση ώρα, έσυλλογίζετο, με έγωιστική χαράν, ότι αι τρικυμιαί των οικογενειών αποτελούν την γαλήνην του ύπηρετικού προσωπικού...

Όταν άπέφαζαν κ' έσπώθησαν από την τραπέζιαν διά να περάσουν εις τόν σαλόνι, ο κ. Πεντεπής είδεν επάνω εις τόν τραπέζαν τον γωστόν μας Έλεγγον της Προόδου και Διαγωγής του υιού του. Τόν ήρπασε και τόν έβαλε στην τσέπην, διά να μήν ταραξή εκείνην την τόνση ώραίαν έσπέραν. Ο Άριστείδης όμως τόν είδε και έσκυψε τόν κεφάλι, ενώ τα μάγουλά του έκοκκινίζαν, — πράγμα τόν οποίον πολύν καιρόν είχε να πάθη, διότι συνήθως άπερφηγεύετο διατήνάμελειάντου.

— Καλά ο Άριστείδης. Άλλά οι λοιποί τρεΐς κωνοειδείς τι είχον άπογίνη; — θα έρωτάτε τώρα, φίλοι αναγνώσταί.

Δέν θα σας άφισω να λαλιέσθε πολλήν ώραν διά την τύχη των.

Ο Σφύρας έπέστρεψεν άπλούστατα εις τόν σπίτι του και διηγήθη εις τόν πατέρα του όλην την ιστορίαν του γεύματος, Ο κ. Σφύρας ύψωσε τούς ώμους του, διεκήρυξεν εις τόν υιόν του ότι ήτον ένας άνόητος, και εξεκίνησεν άμέσως διά τόν έσπιτατόριον της πλατείας του Συντάγματος, όπου έπλήρωσε τόν λογαριασμόν. Ο κύρ-Γιώργης, λαβών γενναίον φιλοδώρημα, τόν έβεβαίωσεν ότι «τα παιδάκια εκείνα ήσαν χαριτωμένα και πολύ καθως πρέπει».

Ο κ. Κανάτης έπήρε τόν πράγμα πολύ διαφορετικά. Συνήθως έγελούσε κ' έξεκαρδίζετο με τα άστεία που έσκάρονεν ο υιός και κληρονόμος του. Και αυτήν την φοράν ήρχισε να γελά. Άλλά όταν ή ιστορία που διηγείτο ο υιός του έφθασεν εις την στιγμήν που έβρόντηξαν τόν κανόνι... ω! τότε... δέν έγέλασε πλέον. Έσπασε τόν μπασιτόνι του εις την ράχιν του μικρού Κανάτη, ο οποίος υπέφερε στωϊκάς τόν ξυλοκόπημα, διότι είχε και γερά και καλώς κρεατωμένα κόκκαλα.

Ο κ. Σερμπέτης πατήρ άπερνούσεν, εις τόν Λύκειον, ως συνταξιούχος γενικός πρόξενος, πραγματικάς όμως ήτο πρώην περιβολάρης εις τές Κουκουδάουνας. Έσπούδαζε τόν υιόν του διά να τον κάμη ίσως διπλωμάτην, ίσως καθηγητήν του Πανεπιστημίου. Όταν όμως ήκουσε τόν τελευταίον κατόρθωμά του, ήλλαξε γνώμη. Δέν τού έσπασε τα άσκακα κόκκαλα του, δέν τόν έδειρε, αλλά τού είπεν ότι δέν έννοιεί να έξοδεύη χαμένα χρήματα διά να τον κάμη άνθρωπον. Τόν απέσυρεν από τόν Λύκειον, και τον έστει-

λεν εις τόν κολλήγηρον του εις τόν κτήμα- του δια να τον κάμη περιβολάρην. Και ο νεαρός Σερμπέτης, τρώγων μέσα εις τόν χαμόσπιτο του λαχανοκήπου τόν ψωμοτόρι, συχνά ώνειρεύετο τόν όρεκτικώτατον «παστίσιο από σηκοτάμια χήνας...»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Αγαπητοί μου.

ΑΖΑΜΙΑΣ. — προφητικόν ήμερολόγιον του έτους 1906. Αυτός είναι ο τίτλος ενός λαϊκού φυλλαδίου, τόν οποίον, κ' έγώ δέν είξεύρω πως, εύρέθη επάνω εις τόν τραπέζι μου. Τόν κόπτω, τόν φυλλο-

μετρώ, διαβάζω εδώ κ' εκεί, κ' αι αναμνήσεις της παιδικής μου ήλικίας μου έρχονται άθροά... Χρόνια και χρόνια είχα να ιδώ Καζαμίαν. Και να σας είπω την άλήθειαν, είχα την ιδέα ότι έπαυσαν πλέον να εκδίδωνται τα προφητικά αυτά ήμερολόγια, εις τας προφητείας των οποίων, έλεγε, δέν πιστεύει τώρα κανείς. Άλλ' ίδου ότι τόν νωπόν αυτόν φυλλαδίον, με την ύγραν άόκη τυπογραφικήν μελάγχην, με διαφθείδει. Τού έτους 1906, λέγει... Φαίνεται λοιπόν ότι υπάρχουν ακόμη εύπιστοι άνθρωποι, και θα υπάρχουν και τόν επόμενον έτος... και τόν μεθεπόμενον, και τόν κατόπιν, και ίσως αιωνίως!

Δέν είξεύρω αν οι εύπιστοι είναι τώρα περισσότεροι ή όλιγώτεροι. Ένθυμούμαι μόνον, ότι στα παιδικά μου χρόνια, ή μεθα πολλοί, ήμουν κ' έγώ. Και ο Καζαμίας έδινε κ' έπαίρη. Παντού τόν έδλεπες εις όλα τα σπίτια, και τα γραφεία, και τα μαγαζεία. Η έκδοσίς του, τας παραμονάς κάθε νέου έτους, αποτελούσε φιλολογικόν γεγονός. Και όλοι έσπεύδαμεν να άντρουφήσωμεν εις τας σελίδας του, να φωτισθώμεν ένωρίς, να διδαχθώμεν, να μάθωμεν, όχι μόνον πόσας εκλείψεις θα έβλέπαμεν εκείνο τόν έτος, όχι μόνον πότε θα είχαμεν Πάσχα και Άποκορήν, άλλ' άκόμη και πότε θα έπιπτε τόν ύπουργέον, πότε θα έγίνετο σεισμός και πότε... θα έπαίραμε την Πόλι!

Ένθυμούμαι, τώντι, ότι η τελευταία αυτή προφητεία ήτο στερεότυπος, και πάντοτε, εις τόν τελευταίον τέταρτον του Δεκεμβρίου, μάς έδίδετο υπό τού Καζαμια ή ώραία υπόσχεσις περί της λύσεως του ανατολικού ζήτηματος και της νέας ελληνικής Αύτοκρατορίας. Και επειδή μερικά άλλα προφητεία έν τώ μεταξύ έπη-

λήθουσαν, δέν είχαμεν δυσκολίαν να πιστεύωμεν ότι θα έξεπληρουτό και αυτή...

Ναι, μερικά προφητεία έβγαίναν... Ηγγέλλετο π: χ: μεγάλη θύελλα διά τόν Φεβρουάριον, μετά δεινών καταστροφών, κ' έμηνάναμεν πραγματικάς ότι τούαυτη θύελλα ένέσκηψε τόν Φεβρουάριον... εις την Κορκήν. Έπροφητεύετο διά τας αρχάς Σεπτεμβρίου πτώσις Υπουργείου, και πραγματικάς τας ήμέρας εκείνας έπιπτε τόν Υπουργέον... της Ισπανίας. Και ούτω καθεξής. Ημεθα δε βέβαιον, ότι αν ήμπορούσαμε να μανθάνωμεν ακριβώς τα γεγονότα όλου τού κόσμου, καμμία προφητεία του Καζαμια δέν θα έμεινεν άνεκπλήρωτος.

Ούτω, διά πολύν καιρόν, η πίστις μας εις τόν προφητικόν φυλλαδίον ήτο άλλόνητος. Έσυλλογιόμεθα, ότι άνθρωπος ίκανός να προλέγη με τόνση ακρίβειαν τας εκλείψεις του έτους, την ώρα και την στιγμήν, άκόμη της ανατολής και της δύσεως του ήλιου διά κάθε ήμέραν του έτους, τας κινήτας εύρτάς και τόσα άλλα πράγματα, τα όποια έβλέπαμεν να γίνωνται όφθαλμοφανώς, δέν ήτο καθόλου δύσκολον να είχα γενιάν τόν δώρον της προφητείας και να ήξευρε κάθε τί, που θα έγίνετο εις προσεγές ή άπώτερον μέλλον.

Άλλά, — και αυτό τόν έμαθα πολύ άργότερα, — διαφέρει προφητεία από προφητεία ο δε Καζαμίας τας ανακατεύει. Αι εκλείψεις, π.χ., αι πανσέληνοι, αι ανατολαί, αι κινήται έορταί, εύρίσκονται εύκόλως με ύπολογισμούς εις αυτά ο Καζαμίας είναι άλάνθαστος — όταν δέν είναι τυπογραφικάς λαθησασμένος. Άλλά κανείς άστρονόμος και κανείς Καζαμίας δέν θα ήξευρε να προφητεύση περί της γεννήσεως Βασιλέπαιδος ή της ανατροπής Υπουργείου. Και όχι μόνον τούαυτης φύσεως γεγονότων, αλλά και άλλων, πλησιεστέρων προς την επιστήμην, η πρόρρησις είναι άκόμη τολμηρά. Έξαφνα, κανείς μετεωρολόγος δέν ειμπορεί να μάς ειπή: τόν τάδε μήνα θα έγωμεν θύελλαν, σεισμόν ή έκρηξιν ήφαιστείου ή άκόμη άπλούστερα: ο χειμών θα είναι βαρύς, τόν θέρος θα είναι δροσερόν. Προφητεία τούτου είδους γίνονται μέν, — από επιστήμονας έννοω, — αλλά διαφείδονται έννενηταέννέα τοίς εκατόν. Φαντασθήτε λοιπόν όταν τας κάμην εκ τού προχείρου ένας Καζαμίας!

Ημουν φοιτητής, είχα έλθη εις τας Άθήνας και φυσικά είχα παύση πρό πολλού να πιστεύω εις τας προφητείας του Καζαμια. Μίαν ήμέραν, έτυχε να έπισκεφθώ τα γραφεία μιας έφημερίδος, και εις έν δωμάτιον έπήρε τόν μάτι μου ένα συντάκτην, ο οποίος έγγραφε καπιζών, ροφών καφέ, συνομιλών όλονέν με ένα φίλον του και... σασμασμένος στα γέλια.

— Ο... Ψ. θα μάς γράφη κανένα

άστετο γι' αύριο, είπα προς ένα ρεπόρτερ της έφημερίδος, τόν όποιον έγνώριζα.

— Χυ! έκαμεν ο ρεπόρτερ; ξεύρεις τί γράφει; Ο τυπογράφος μας θα εκδώση ένα Καζαμίαν, και τού άνέθεσε τας προφητείας. Αυτές γράφει τώρα...

— Α, ώστε αυτή τή στιγμή είναι ο Καζαμίας;...

— Ακριβώς: δηλαδή προφήτης μετά

Χριστόν... Αυτό θα συλλογίζετα: και γελά. Έλα μαζί μου.

Ο ρεπόρτερ με είσήγαγεν εις τόν δωμάτιον τού συντάκτου.

— Έ, πως πάμε, κύριε Καζαμια;

— Λαμπρά! άπήντησεν ο άστεϊός συντάκτης. Αυτή τή στιγμή, — Νοέμβριος, πρώτον τέταρτον — έξεθρόνισα τόν Σάχην και άνέτρεψα τρία Υπουργεία.

Ο φίλος μου απ' εδώ με συμβουλεύει να προσθέσω και μίαν έκρηξιν του Βεζουβίου, αλλά μου φαίνεται ότι πάει πολύ.

Τους καυμένους τους ανθρώπους, που διαβάζουν με σοβαρότητα τα τέταρτα του Καζαμια! Πώς ήθελα να τους είχα όλους μαζί μου εις τόν εργαστήριον εκείνων των μετά Χριστόν προφητειών! Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΣΤΑΘΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΕΞΣΤΑΘΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ 1904

[Τάδε Διάπλασιν τού 1904 σελ. 399 και 412, και τού 1905 σελ. 395]

1, Σταύρος Ι. Χαράλαμπιδης.—2, Στερεά Έλλάς.—3, Ένδοξον Μεσολόγγιον.—4, Γάτος της Ανατολής.—5, Μενελικί (Σύλλογος «Πρόδος»).—6, Ημεροδείκτης (Σύλλογος «Πρόδος»).—7, Ανεμώνη του Βουνού.—8, Πολικός, Αστήρ.—9, Άσπίς της Άθηνάς, πρόεδρος τού έν Βόλφ Συλλόγου «Πρόδος» (κορυφαίου των Όμάδων).—10, Κρόταλος (κορυφαίος των Μονάδων).—11, Δουκισσα των Σαλώνων, πρόεδρος τού έν Αρισση Συλλόγου «Έλπίς».—12, Φρά-Διάβολος.—13, Σ. Πισσαριδής, διά τόν έν Άλεξανδρεία Σύλλογον «Έλληνοπάις».—14, Πύργος της Πέτρας, πρόεδρος τού έν Πειραιεί Συλλόγου «Διάδοσις».—15, Ζό-Ζό (Σύλλογος «Πρόδος»).—16, Άγγελος της Νίκης.—17, Μικρός Βιολιστής.—18, Μιχαήλ Μ. Ψωμαδάκης.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΓΥΑΛΙ

— Κοιμούνται τα κύματα! Και ο Κωστάκης τρέχει γρήγορα με το κουβαδάκι του και το σκαλιστηράκι του προς τους μεγάλους βράχους της ακρογιαλίας.

Είς τα βαθουλώματα των βράχων, κάτω από τα πράσινα φύκια, είνε ώραία θαλασσινά, μύδια, κτένια, κογγύλια πολύχρωμα και με περίεργα σχήματα. Είνε και γαρίδες... είνε και καβούρια, τα οποία πιάνονται δύσκολα, διότι τσιμπούν δυνατά, άλλ' άμα ξέρη κανείς να τα τσακώση, όχι από εκεί που είνε αί... τσιμπίδες που, τα βάζει μια χαρά μέσα στο κουβαδάκι του!...

Ο Κωστάκης έβγαλε τες κάλτσες του, άνεσώηωσε ύψηλα το πανταλόνι του, — και δρόμο! Περίπατεί τασον άπαλά επάνω στην άμμο, που χρυσάνει ο ήλιος και τσαλαβουτά με τόσην ευχαριστησιν εις το άλμυρό νεράκι, που του βρέχει τα γυμνά πόδια!

Τρέχει, πηδά, χροεύει, μεθα από το θαλασσινό αεράκι, που κάπου κάπου τον φυσά. Επί τέλους φθάνει εις τους βράχους, όπου κρύβονται τόσοι θησαυροί, τόσα φρούτα της θαλάσσης.

Εφθασεν εκεί πολύ πριν από την αδελφοσύλά του, την Έλλην, η οποία τρέχει γελαστή να παίξη μαζί του. Κ' εκείνος γελά, διότι την βλέπει τόσο μακριά, με το άσπρο φόρεμα και το κόκκινο σκουφακι της, που φαίνεται σαν μεγάλη τούφρα με ένα μηλο στην κορυφή... Και μακρύτερα έρχεται η Λεμονιά, η παραμύνα της, η οποία έρχεται τελευταία και πλέκει κάλτσα...

Ο Κωστάκης εσταμάτησε να πάρη την αναπνοή του. Τώρα θα σκαλώση επάνω εις τον βράχον, όπου δεν θα τολμήσουν ν' ανεβούν αι "γυναίκες"—όπως λέγει την αδελφοσύλάν του και την παραμύναν της.

Αλλά, τί είνε εκεί, εις το μέρος όπου τελειώνει η άμμος και αρχίζει η πέτρα; Σκύβει ο Κωστάκης, και βλέπει ένα κομμάτι από σπασμένο μπουκάλι, το οποίον βέβαια εκύλησαν τα κύματα έως εκεί.

"Ω! λέγει από μέσα του" τι καλά που δεν το επάτησα, και δεν εκοψα το πόδι μου!... Βέβαια, αν ο μπαμπάς ήταν εδώ, θα έλεγε πως είνε επικίνδυνο ν' αφήνη κανείς ένα τέτοιο μυτερό γυαλί μπηγμένο

όρθο στην άμμο, και θα μ' έβαζε να το θάψω βαθύα και να βάλω από πάνω μια πέτρα!

Λοιπόν, ο μπαμπάς δεν ήταν εκεί, και, επειδή οι άπόντες πάντα έχουν άδικον, δεν άκούει ο Κωστάκης τα λόγια του μπαμπά αλλά της άκνηρίας. "Ω! αυτή η άκνηρία! τί γλυκά που ξέρει και ψιθυρίζει στο αυτί του Κωστάκη κάτι ψευματάκια, κάτι κουτοπονηρίες!

— Γιατί να κάνης τόσον κόπον χωρίς καμμίαν ανάγκη;... να κοπιήσης άδικα;... Τάχα δεν το είδες εσύ αυτό το σπασμένο γυαλί; διατί να μην το δούν κ' οι άλλοι;... Και τί σε μέλει έσένα, αν δεν το δούν; "Άς είνε προσεκτικώτεροι... Κα, έπειτα κάνει τόση ζέση! Έσύ δεν ήλθες εδώ να κάνης τον σκαφτιά, παρά να πιάσης κογγύλια.

Αυτήν την στιγμήν, να σου ένας κάβουρας επάνω στην πέτραν. Ο μικρός

Η Έλλη, χωρίς να προσέξη, είχε πατήση το σπασμένο γυαλί, και είχε πληγωθή άσχημα...

Η Λεμονιά φθάνει λαγνασμένη, την άρπάζει στην άγκαλιά της, και την πηγαίνει στο σπίτι. Και ο Κωστάκης ακολουθεί, με κατεβασμένα μούτρα, με δάκρυα στα μάτια, με τύψεις εις την συνείδησιν του...

***

Το κοριτσάκι έμεινεν εις το κρεβάτι μίαν εβδομάδα με πυρετόν. Και το ώχρό προσωπάκι του σ' έκαμνε να πονήσ άμα το έβλεπες μέσα στα ξανθά μαλλάκια του. "Ένας χειρουργός ήλθε και έβγαλεν από το πληγωμένο πόδι διάφορα κομματάκια από γυαλί και έκαμνε την Έλλην να πονέση πολύ.

Αλλά κάποιος άλλος υπέφερε περισσότερο — ο Κωστάκης" διότι υπέφερε μέσα στην καρδιά του.

Ούτε ο πατέρας ούτε η μητέρα δεν τον έμαλωσαν. Μόνος του είνεν ειπή, άμα έγινε το δυστύχημα:

— Έγώ πταίω! Είδα το γυαλί, και δεν το εσήκωσα από εκεί.

Ο δέ πατέρας είνεν απαντήση:

— Βλέπεις;... εφάνης μίαν στιγμήν εγωίστης και άδιάφορος, και έκαμες περισσότερο κακόν, παρά αν το έκαμες επίτηδες.

"Έπειτα τον εσίλησε, και επρόσθεσε:

— Η Έλλη θα γίνη καλά, αν και ήτο κίνδυνος μήπως πάθη χειρότερα... Γνωρίζεις πως την αγαπάς σαν καλός αδελφός... Μην κλαίς τώρα, αλλά να βάλης γνώσι!

Από τότε, χωρίς να φοβάται τα περιπαίγματα των άλλων, ο Κωστάκης πάντοτε σηκώνει και πετά παράμερα τα σπασμένα γυαλιά και τα σανίδια με τα καρφιά, όσα συναντά εις την ακρογιαλία.

Αν εις τον δρόμον ιδή καμμίαν πέτρα, όπου είνε δυνατόν να σκοντάψη κανένα άμάξι, άμέσως την παραμερίζει. "Αν ιδή κανένα άνόητο παιδί που θέλει να ρίξη πέτρες και χώματα εις την στέρναν του κήπου με τα ψάρια, του σταματά το χέρι, και του εξηγεί διατί είνε κακόν αυτό που ήθελε να κάμη.

Αγαπά τα άνθη και τα ζώα. "Αμα πηγαίνη εις την έξοχην και εύρη βατόμουρα εις κανένα φράκτην, δεν τα τρώγει; δια, αλλά αφήνει και δια τους άλλους, που θα

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ Ν. Α. Κατερινόπουλος.—Β' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας. ΛΥΣΙΣ ΗΛΙΟΥ

περάσουν έπειτα. Έφαρμόζει, και εις τας μικροτέρας πράξεις του, τα λόγια του Χριστού: "Αγαπάτε άλλήλους" — και, επειδή αγαπά όλον τον κόσμον, κανένα δεν θέλει να βλάψη, αλλά εις όλους να κάμη το καλόν.

Και αισθάνεται ότι είνε εύτυχής, διότι είνε καλός.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εις το 26ον φύλλον, σελίς 206, επροκηρύχθη το Δημοψήφισμα των Ψευδώνυμων του 1905. Έκει σάς είπα, ότι το υπόδειγμα του Ψηφοδέλιου θα σάς το έδωκα με το τελευταίον φύλλον του Νοεμβρίου. Ίδού λοιπόν αυτό. Δεν έχετε τώρα παρά να το αντιγράψετε επί ενός επιστολικού δελταρίου (ή επί απλού χάρτου, τον όποιον κόπτετε εις σχήμα και μέγεθος δελταρίου), να το συμπληρώσαστε με τα δέκα ψευδώνυμα της άρεσκείας σας και να μου το στείλετε μέχρι της 10' Ιανουαρίου το βραδύτερον:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Όνομα εκλογέως:
Ψευδώνυμον (αν έχη):
Εν... τη... 190...
Εκ των εν τή "Διαπλάσει" του 1905 έγκριθέντων ψευδώνυμων, μου ήρσαν περισσότερο τα επόμενα δέκα, τα όποια αναγράφω κατά τάξιν προτιμήσεώς μου:
1ον
2ον
3ον
4ον
5ον
6ον
7ον
8ον
9ον
10ον
Υπογραφή ιδιοχείρου:

Τους δρους του Διαγωνισμού τους γνωρίζετε από την προκήρυξιν του 26ου φυλλαδίου. Σάς υπενθυμίζω μόνον ότι δεν επιτρέπεται να ψηφίσαστε άλλα ψευδώνυμα, παρά μόνον από τα δημοσιευθέντα εις τας Έγκρίσεις, Αλλαγάς και Αναρρώσεις Ψευδώνυμων του 1905, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι σήμερα. (Έννοείται, ότι εις τον Πίνακα δύνασθε να συμπεριλάβετε και το ιδίον σας ψευδώνυμον, αν θέλετε και αν είνε εκλέξιμον.) Προσθέτω ότι Ψηφοδέλτια μη συντεταγ-

μένα άσστηρώς κατά τον άνω διδόμενον τύπον ή μη φέροντα ιδιοχείρον την υπογραφήν τουλάχιστον του εκλογέως, καθώς και τα δυσανάγνωστα, θάπουκλειστούν.

Και έν άλλο σπουδαίον, προς γνωσιν... των άστάτων: Κάθε εκλογέως έν μόνον ψηφοδέλιον δικαιούται να στείλη. Το έστειλε, — έτελειώσας. "Αν δι' οιονδήποτε λόγον στείλη περισσότερα του ενός, δεν θα λάβη μέρος διόλου εις τον Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νίκος: — Γιατί, Μιχαλάκη, βγάξεις τα φύλλα του Ήμεροδείκτου;
Μιχαλάκης: — Για να έλθη γρήγορα η πρώτη Ιανουαρίου.
Εστάλη υπό του Τηλεμοσβίνοντος Αδερνεωού.

Ο Μέλλον Διπλωμάτης προς ένα κύριον: — Θα είσθε βέβαια ο αδελφός του κ. Δ.
— Όχι, παιδί μου, είναι ο κύριος Δ. ο ίδιος.
— Α! είσθε ο ίδιος; Δι' αυτό και ή μεγάλη αυτή όμοιότης!
Εστάλη υπό του Διηγόρου της Νεολαίας.

Σκέψιν ενός μικρού τεμπέλη: — Αντι του Φεβρουαρίου, έπρεπεν ο Μάιος και ο Ιούνιος να είχαν 28 ήμέρας. Έτσι θα είχαμε πιό γρήγορα διακοπάς.

Σκέψιν ενός μικρού μοντζούση: — Τι καλά που την έχουν τ' αραπάκια! Ούτε φαίνονται καθόλου αι μελανίες στα χέρια τους!
Εστάλη υπό του Ένδοξου Μεσολογγίου.

Ο Γιώργος: — Καίμενε Νίκο, έχω ένα συνάχι τρομερό και ή μητή μου όλο τρέχει. Τι να κάνω;
Ο Νίκος: — Να πιάς να την πιάσης.
Εστάλη υπό Ν. Α. Κατερινόπουλου.

Εις το Πανεπιστήμιον (ιστορικόν.) Ο Κυνηγός της Σαρήθρας άποκοιμάται με την κεφαλήν επί του άνοικτου βιβλίου του Ρωμαϊκού Δικαίου του.
Και ο Μέλλον Διπλωμάτης προς τον Αϊθέρ: — Αιτός, άνεψιέ μου, λέγεται ύπνος του Δικαίου!

Εστάλη συγχρόνως υπό του Αϊθέρου και του Μέλλοντος Διπλωμάτου.

Εις το έμπορικόν, μεταξύ πελάτου και μικρού υπαλλήλου: — Πόσο έχουν αυτές αι γαλόσσες; — Τρείς δραχμές. — Δεν κάνει λιγώτερο; — Όύτε λεπτό. — Μα είνε πρί-φιξ; — Όχι, είνε καουτσούκ!
Εστάλη υπό της Λευκορείτισσας.

Εις το μάθημα της ανθρωπολογίας: — Πώς ονομάζεται ή μεμβράνη ή χωρίζουσα το έσωτερικόν ούς από το έξωτερικόν; — Τύμπανον. — Πολύ καλά. Και παρά μέσα από το τύμπανον, τί είνε; — Ο λαβύρινθος. — Λαμπρά. Και αν πάμε άκόμη παρά μέσα, τί θ' άπαντήσωμεν; — Τόν Μινώταυρον!!
Εστάλη υπό του Έρνεστούδερμου.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

- 1.— Έντος Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, λήγει την 30 Νοεμβρίου 1906, (ίδε τους δρους εις το 48ον φύλλον ε. έ.)
2.— Διαγωνισμός Λύσεων, (λήγει σήμερα, και από του προσεχούς φύλλου άρχεται ο έσος.)
3.— Δημοψήφισμα των Ψευδώνυμων του 1905, λήγει την 10' Ιανουαρίου (ίδε 26ον φύλλον, και σημερινόν.)
4.— Είκοστή Πρότη Κυριακή, λήγει την 15' Ιανουαρίου, (ίδε τους δρους εις το 51ον φυλλάδιον.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

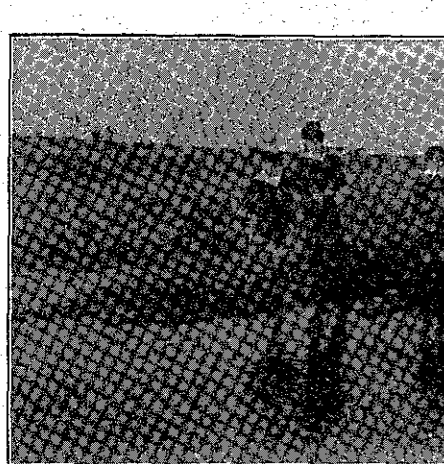
Είνε, έκτός του Πίνακος, δωδεκασελίδον. Η προσθήκη 4 σελίδων υπερβαίνει τας υποχρεώσεις μου και τον προβπολογισμόν μου. ΑΛΛ' ήτο ανάγκη να κάμη αυτήν την θυσίαν δια να μη σάς άφίσω χωρίς αλληλογραφίαν επί 22 ήμέρας. "Αν, τωόντι, εξέδωκα το φύλλον τουτο οκτασελίδον, αι συνέχεια μόνον των μυθιστορημάτων, — τα όποια κατ' ανάγκην έπρεπε να τελειώσουν, — τα συμπλέγματα των βραδευμένων και αι Άσκήσεις, θα έπιαναν όλον τον χώρο, ώστε δεν θα έμεινε δι' Αλληλογραφίαν ούτε μία στήλη. Και επειδή το προσεχές φύλλον, το πρώτον του 28ου έτους, θα είνε διπλούν, (δύο εβδομάδων,) και θα εκδοθή μετά 15 ήμέρας, ιδού ότι θα έπερνούσαν 22 ήμέραι χωρίς... να συνομιλήσωμεν. Και επειδή αυτό θα μου εκόσμιζε και θα σάς εκόσμιζε, έπροτίμησα να προσθέσω τας 4 σελίδας, αι όποια πάντοτε μου κοστίζουν άλλά... έχι τόσον πολύ. Έτσι έχομεν όλην την άνεσιν να τα 'πούμε έν έκτάσει.

Η ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι φίλοι μου κατενόησαν, βλέπω, το σπουδαίον και το πολλαχώς ώφέλιμον της εφετεινής καινοτομίας, και ή κίνησις των Μετοχών, μολοντί ελίγοι σχετικώς έλαβαν έως τώρα, ήρχισαν ζωορά. Ο πρώτος, ο όποιος επώλησε κοπόνι, — και το αναγράφω με μεγάλην μου εδχαρίστησιν, — είνε ο αγαπητός μου φίλος Ιωάννης Α. Στεφάνου, του βουλευτου και πρώην ύπουργου. Από εκείνους, βλέπετε, οι όποιοι δεν έχουν ανάγκην μιάς Μετοχής, δια να λαμβάνουν την Διάπλασιν. ΑΛΛ' εφρόντισε το καλό παιδί να διαθέση τα κοπόνια του, σύμφωνα με την προτροπήν, την όποιαν έκαμα προχθές προς πτωχούς και πλουσίους. Αυτό μ' εχαριστεί ιδιαίτερος και μου δίδει την ελπίδα ότι ελοι οι φίλοι μου, όσοι με αγαπούν, θα σπεύσουν να μνησθών τον Ιωάννην Στεφάνου. Έμπρός!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1906

Δέν είναι ακόμη τελείως ώριμα, αλλά πρέπει να σας είπω και περί ατόων όλίγας λέξεις, σήμερα που τελειώνει τός έτος μαζ. Τό πρόγραμμά μου τό γνωρίζετε έπί πολυ: Κάθε νέος τόμος πρέπει να είνε ανώτερος όλων των προηγούμενων. Αυτό θα έφραμώσω και φέτος, μέ την διαφοράν μόνον ότι είνε τό ανώτερος εμπορώ να προσθέσω ευνείδητής και έν κατά πλύ.

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ
Άρμα της Νίκης.—Γ' Βραβείον Μ. Διαγωνισμού Φωτογραφίας

της παιδικής ηλικίας τού Λουδοβίκου ΙΓ'. Από όλα αυτά, — ίσως και από άλλα, — θα εκλέξω τά ωραιότερα και τά καταλληλότερα, διά να τά δημοσιεύσω μέ τάς λαμπράς των εικόνας κατά την διάρκειαν τού έτους 1906.

Αφ' έτέρου ή Κυρά-Μάρθα έπινοεί τάς πλέον αφαντάστους και διασκεδαστικάς ιστορίας διά τάγαπημένα της «πολύ μικρά παιδιά». Ο κ. Φαίδων ύπόσχεται ότι θα εξακολουθήσει τακτικά τάς 'Αθηναϊκάς Έπιστολάς του. Ο 'Αναίας σάς έτοιμάζει μεγάλας έκπληξείς αλογοποιαιτικάς και γελοιογραφικάς, συνεργαζόμενος μ' ένα νέον γελοιογράφον. Οι λοιποί συνεργάται μου ύπόσχονται σωρείαν διηγημάτων, διαλόγων, ποιημάτων, όλίγων απ' όλα, κτλ. Και τέλος εγώ θα σάς κόμω τρεις τό ελιγότερον Κυριακάς, και χιλίους τρεις άλλους Διαγωνισμούς, παλαιούς και νέους, μεταξύ δέ των πρώτων-πρώτων, ποιητικών Διαγωνισμών και Διηγήματος διά τούς μεγαλητέρους, — καθώς κ' ένα ώραιον Διαγωνισμόν Μικρών Μυστικών, δι' όλους.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ
Λοιπόν, καθώς είπαμεν, σήμερα καταργούνται όλα τά ψευδώνυμα τού 1905. 'Από

τού προσεχούς φύλλον δέν θ' αναφέρονται είνε την έλληλογραφίαν (και είνε τάς προτάσεις Μικρών Μυστικών) παρά τά νέα και τά ανανειωμένα. 'Όστε μαζι μέ την ανανείωσιν της συνδρομής σας, φροντίσατε ν' ανανεώσατε έγκαιρώς και τό ψευδώνυμόν σας, αποστέλλοντες φράγκον έλν.

Σημειώτεον ότι όλα τά ψευδώνυμα, παλαιά ή νέα, διά της πληρωμής τού δικαιώματος, θα πέρασουν από την Στήλην των Έγκριστων, και κατά συνέπειαν θα είνε εκλέξιμα κατά τό Δημοφύησιμα τού 1906.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1906

Σήμερα λήγει ό Διαγωνισμός των Εδσημων τού 1905. Τά αποτελέσματα θα δημοσιευθούν είνε έν των φυλλαδίων τού 'Ιανουαρίου. Κατά τόν Κανονισμόν, οι Εδσημοφορήθέντες όφείλουν να μου στείλουν λεπτομερή σημειώσιν όλων των Εδσημων τά όποια έλαβαν κατά τό διάστημα τού έτους τούτου, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι σήμερα. Η Σημείωσις, γραμμένη είνε χωριστόν φύλλον χάρτου, πρέπει ν' αναφέρη τόν αριθμόν τού φυλλαδιου και τόν λόγον της άπονομής έκάστου Εδσημου. (Π.χ. "Έλαβα 5 Εδσημα είνε την έλληλογραφίαν τού 3ου φύλλου, —10 Εδσημα είνε τόν Διαγωνισμόν των Λύσεων, φυλλάδιον 15, —5 Εδσημα είνε τόν Διαγωνισμόν Φωτογραφίας, φυλλάδιον 4ου, τό όλον Εδσημά 20). Πρέπει δέ να φθάση είνε τό Γραφείον μου ή Σημειώσις μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου τού βραδύτερον.

Όσοι δέν στείλουν Σημειώσιν, δέν θ' αναφερθούν είνε τ' αποτελέσματα των Εδσημων. Έννοείται, ότι εγνωμόνος δέχομαι και Γενικάς Σημειώσεις περί των Εδσημων, τάς άλλως λεγομένας Στατιστικάς...

Ο Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΣΠΑΣΘΜΑΤΟΣ

Σήμερα λήγει και ό Ε' Διαγων. Ξεσπαθώματος τού 1905. Τάποτελέσματα θα δημοσιευθούν είνε έν των φυλλαδίων τού 'Ιανουαρίου. 'Όστε οι Πράκτορες πρέπει να έξοφλήσουν τούς λήκούς των μέχρι της 31 Δεκεμβρίου τού βραδύτερον, —άλλως δέν έγγυθμαι ότι θα προφθάσουν να συμπεριληφθούν είνε τόν Διαγωνισμόν.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θά λάβουν μέρος μόνον όσοι θά έγγραφούν δι' όλον τό έτος 1906 μέχρι της 15ης Δεκεμβρίου τού βραδύτερον.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμωμένην φρ. 2,50, θά λάβουν δωρεάν, μόνον οι χιλίοι (1000) πρώτοι έν των έγγραφησόμενων διά τό 1906.

ΣΗΜ. Μέχρι σήμεραν έδόθησαν 225 Μετοχαί. 'Όστε θα δοθούν ακόμη δωρεάν άλλαι 775.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται σήμεραν είνε τόν Γεώργιον Σ. Πολυλάν, ό όποιος μέ τόνονά του ή μέ τό

ψευδώνυμον Κερκυραϊκό Ροδάκινο, έλαβεν από τού έτους 1905 μέχρι σήμεραν είνε διαγωνισμούς (Λύσεων, Άσκήσεων, Μεταφράσεως και Ξεσπαθώματος), βραβεία και έπαιούς, δίδοντα άθροισμα 1 και 3)16.

Συγχαίρω τό Κερκυραϊκό Ροδάκινο και περιμένο την φωτογραφίαν του.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Η Έσρινή Έσπέρα [ΕΕ] την όποιαν συγχαίρω έγκαρδίως διά τά ευγενή της αίσθηματα, ανέγραψε δι' έξέδον της τό πτωχόν κοράσιον της Κρήτης, τό συσταθέν ύπ' αριθ. 1 είνε τό Άον φυλλάδιον έ. έ. Και πάλιν ευχε!

«Και ήδη άς έλθωμεν είνε την Κυριακή, — μου γράφει ό Οδγος τού Μουσσοράνου [ΕΕΕ]. — Η χαρά μου είνε άπεριγραπτός. Μέχρι τούδε κρίνι ώραιότεραν και είνε έπεισόδια ποικιλωτέραν, δέν έγω διαβάση. 'Ητο μέν ώραιον και τό έπιστόδιον της Θεμίδος, αλλά τούτη, τούτη... τί να σου πώ, πιστεύω να μείνη είνε τά χρονικά της Διαπλάσεως αλησμόνητος.»

Και αυτά από την χαριτωμένην έπιστολήν τού Μικρού Αεσβίου [ΕΕ]: «'Όραιότη ή το ή παρασμένη Κυριακή, ίσως ή καλλιτέρα απ' όλες. Πρώτος έπήρε τό φυλλάδιον τό 'Ελληνικόν Γραμματισμόν, και τό έφερεν είνε τό Ζάππειον όπου ήτο μαζεμένη όλη... ή γερούσια της Διαπλάσεως, και έγινεν άνάστατον. Τό άρπάξε δηλαδή ό Μαραθωνοδόμος, ό όποιος ανέβη είνε ένα πάγκον και άρχισε να φωνάζη τ' αποτελέσματα. Έν τω μεταξύ κατέφασαν και άλλοι με τά φυλλάδια στό χέρι, και άποκατεστάθη ή τάξις, διότι έγιναν διάφοροι όμιλοι. Έτσι πως να μη διαδοθής;»

Ευχαριστώ πολύ, Φλοΐβε της Θαλάσσης [ΕΕ], διά τό ξεσπάθωμα. —'Όχι, άραυ δέν τό λέγω, δέν έπιτρέπεται. Ο άγοραστής δέν έχει πλέον κανέν δικαίωμα. Η διάταξις είνε κεινη, που έπλήρωσε δρ. 1,20 και άπέτα τό δικαίωμα συνδρομητού, κατηγορήθη πρό πολλού.

Τι να πρωτοδιαβάσω, να πρωτοαναφέρω και να πρωτοεπαινέσω από την τόσον έκτενή αλλά και τόσον ώραιαν έπιστολήν τού Έρωθροού Προσοπίου [5Ε]! Προς τούς άλλους είνε και εικονογραφημένη, —άλλ' είνε γοριστά χαριτιά, τά όποια έδωσα είνε την Κάκιαν. — Τά αυτά ακριβώς έχω να είπω διά τάς έπίσης ώραιάς έπιστολάς τού 'Αμμητόν Γεωτοποίου [5Ε], τού Αίλιου 'Αριστιδίου [5Ε] (τού όποιου έλαβα την φωτογραφίαν) και της Γλαυκός της 'Αθηνάς [5Ε].

Τό μέτρον ήτο γενικόν, Σημαία της Έλευθερίας [ΕΕΕ]. Καμία ραδιοργαία, όπως φαντάζεσα, δέν μ' έκαμε ν' άποκλείσω τούς άδηλότους, παρά μόνον ή ανάγκη τού να εφαρμόσω αυστηρώς τόν Κανονισμόν (όπως και τά τό κάμνω πάντοτε.) 'Όσον διά τά άλλα που αναπτύσσει με τόσον γεμαρρόδη ευγλωττίαν, πολύ φοβούμαι ότι έδωσα προσοχήν είνε άστέια και είνε λόγια τού άέρος. 'Όπωςόποτε μην άνησυχής. Η Διάπλασις δέν κάμνει εξαίρέσεις: Να είναι περί τούτου βεβαιότητα!

Νέε μου φίλε Σωτήρη Π. Α., τό φυλλάδιον θα σου έρχεται τακτικά, διότι ή εισοδος της Διαπλάσεως παντού είνε ελευθέρα. Η πρώτη έπιστολή σου μ' ευχαρίστησε πολύ, και ελπίζω ότι θα μου γράψης συχνά. 'Αλλά να πάρης και ψευδώνυμον, διά να τά λέμε καλλίτερα.

Ευφρετε τί μου χαρίζε, ή μάλλον τί μου εΰχεσαι σήμεραν τό 'Άρμα της Νίκης [5Ε

Έν μηδενικόν! 'Ιδού: αΖης και κρατώνεσαι— μου γράφει — εικόσιεπτά όλα έτη. Εΐθε τά 27 αυτά έτη να τά κάμης 270 ln 'Ένα μηδενικόν, αλλά...βαλμένο εκεί που πρέπει.

Παρεξηγείς, φίλη Χιών τού Ταυγέτου [ΕΕ]. Μόνον των καθυστερούντων δέν δημοσιεύω νέας προτάσεις, όχι και των μη δεγομένων τάς προτάσεις άλλων. Η διαφορά, βλέπεις, είνε πολύ μεγάλη. — Τό μυστήριον αΕίς την Θάλασσαν είνε εζητημένον. Ευχαριστώ πολύ διά τάς ευχάς.

Αυτό έννοείται, Χειμώνανθον [5Ε], ή θέλεις δέν τά κατορθώνε και όλα ανεξαιρέτως. Έξασνα, καθώς λέγεις, εμπορεί να θέλεις να ταξιδεύσης όσον...θέλεις' άλλ' αν δέν θέλουν και οι γονείς σου, θα κάμης με τρούπα στό νερό. Ο κανών (διά την ηλικίαν σου) είνε ότι θέλεις πρέπει μεν να ύπαργη πάντοτε, αλλά να συνταυτίζεται με την θέλησιν των γονέων....

Νομίζω, Έπαινε της 'Αγγλίας, ότι τά της Μετοχής εξηγήθησαν είνε την έντέλειαν με τούς δύο Διαλόγους τού κ. Φαίδωνος. Βεβαίως, πριν τούς διαβάσης έγγραφες αυτές τάς άπορίας. 'Όσον διά τούς Μετόχους, αυτοί πλέον δέν είνε δυνατόν να έχουν την παραμικράν άπορίαν, διότι έπί της Μετοχής ύπάρχουν τυπωμένα όλα αι πληροφοριαί και αι οδηγίαί.

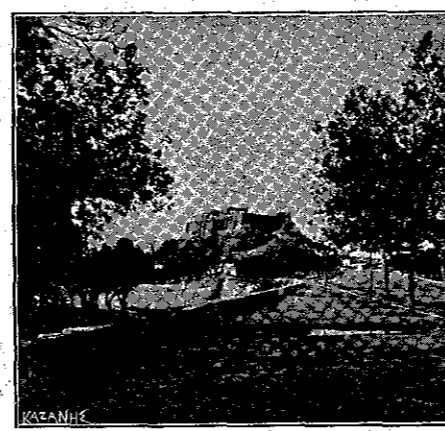
'Α! πολύ γρήγορα ξεθυμώνω, 'Ελικωνιάς Παρθένε [ΕΕ], διά τόν άπλοδύστατον λόγον ότι...δέν θυμόνα ποτέ. Εμπορείς λοιπόν να είσαι ήσυχη, και να μου γράψης όπως πρώτα.

Όραιάς έπιστολάς, — ως έπί τό πλείστον άποχαριτεστηρίους τού 1905, — μου έγγραψαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Δαλαργιάς [Ε], Ταπεινός Θεράπων [4Ε], 'Όχρον 'Αμάραντον [5Ε], Ναυοικιά [6Ε], Δικηγόρος της Νεολαίας [ΕΕΕ], 'Εθνικόν 'Ονειρον [4Ε], 'Υπερ Πατρίδος [8Ε] και Χριστιανή Παρθένος [4Ε].

Έπιστολάς με ψευδώνυμα διά τό 1906, τάς άρσα έπιτηδες διά τό προσεχές.

Και τώρα... σάς άποχαριτώ κ' εγώ. Να μου γράψετε, αλλά σύντομα, αυτήν την εποχήν που μου γράφουν όλοι εξ αιτίας των άναεώσεων. Και πάλιν έδώ είμαι:

Μικρόν ου θεωρείτε με πάλιν μικρόν όψεσθέ με...»

ΑΠΟΨΙΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ
Πατατζάκ.—Γ' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.

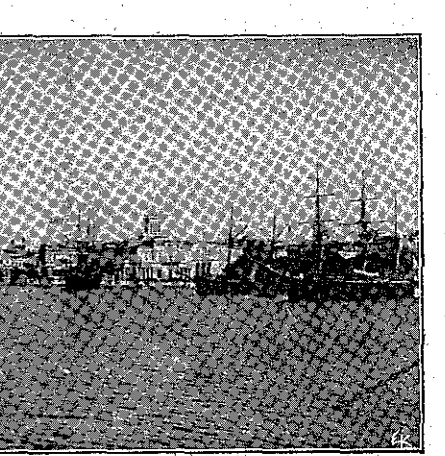
Μικρά μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Ψυχή της Αεσβίου με την Μεγαλορηπή Φόσιν, Κίτρινο Ντόμινο, Κεντρί, Αφροστρωματιόνο Κύμα και Έραστήν της Σελήνης —ό Ναυαγός της Κυνθίας με την Μικράν Βιολίστριαν, Ομιχλώδη Ψυχή, Κίτρινο Ντόμινο, Χειμώνανθον και Ξεπεσμένον Λόγ-

δον.—ή 'Αθήνα Καρδιά με την Δούκισσαν των Σαλώνων, Φίλην των Ζώων και Κρεόλην —ό Οδγος τού Μουσσοράνου με τό Χειμώνανθον, Παλλάδα, Χίονα τού Ταυγέτου, 'Όραιαν Έλληνα και Βοσκοπούλιαν της Παρόρου —τό Φώς της Νυκτός με τόν Αϊθέρα, Δικηγόρον της Νεολαίας, Κίτρινο Ντόμινο και Ξεπεσμένον Έλληνοπούλο.—'Αντίβας ό Καρχηδόσιος με την 'Αφραν, 'Γτέαν, Νόρμαν, Κάκιαν και 'Ενδυμόν.—ό Μαραθωνοδόμος με τόν Μικρόν Φαντασιοκόποιον, Σεληρολάτριά, 'Όχρον Πανσέληρον, Σηγήν τού Δάσους και 'Αφραν — ό Μπάτης τού

Σαρωνικού με την Έρατήν Νεφέλην, Οδγον τού Μουσσοράνου, Φώς της Νυκτός, Ξεπεσμένον Λόγδον και 'Υπερ Πατρίδος — ή Γόνδολα της Βενετίας με τόν Έραστήν της Σελήνης, Έσρινήν Έσπέραν, Τρελλήν Ψυχήν και Φωστήρα της 'Ηπειρου — ό Κρόταλος με την Γλαυκα της 'Αθηνάς, Τρελλήν Ψυχήν, Συννεφεόδη 'Ημέραν, Ομιχλώδη Ψυχήν και Μικράν Βιολίστριαν — ό Τσίρος με τό Κόκκινο Κρίνον, Ξεπεσμένον Έλληνοπούλο, Κολυμβήτριαν τού Μξ και Δάσος Φοινίκων — τό Φίλημα Σκιάς με τόν Παρήγορον 'Αγγελόν, Ξεπεσμένον Λόγδον, Μεγαλορηπή Φόσιν και 'Όχρον 'Αμάραντον — ή 'Αμαρυλλίς με την 'Ιδιότροπον Σανθούλιαν, 'Ασπρην Πασχάλιαν και Κρεόλην —ό Στοιχειωμένος Βράχος με την Έσρινήν Έσπέραν, Ναυαγόν της Κυνθίας, 'Αδυροάν Πανσέληρον, 'Ανθοσαν Νεότητα και Ομιχλώδη Ψυχήν —τό Φουροέλλο με την Χουσίην Πελοουδα, Χρυσό Παιδί, Χουσίην 'Ανθοδέσμη, Μικρό Πειραιωτάκι και Σκόνην των 'Αθηνών — ή Χλόη με τόν Οδγον τού Μουσσοράνου, Μικράν Βιολίστριαν και Μικρόν Βιολίστην — ή Κυρία Τόλγι-Τράγκα με τό

Φρού-Φρού, 'Αλώπεκα της Μυτιλήνης, Αεσβιαδόν 'Ανθος και Ζαππίδα — ή Γλαυξ της 'Αθηνάς με τό 'Αγαπητό 'Αγγελοΐδιν —ό Αύτόνομος με τόν Πρίγκιπα Τζάλμαν, Μελαγχολικόν Έρημίτην, 'Αρην, 'Υπερ Πατρίδος και Φλοισβόν της Θαλάσσης. — τό 'Άρμα της Νίκης με τό 'Ανθος 'Ελπίδος, Σαντήν Φοίβην, Ρευβασμόν, Χουσοπύρουγον 'Ονειρον και Κλαίονσαν 'Γτέαν.—ό Λόφος τού Γάνου με την Μεγάλην Έλλάδα, Μυροβόλον Χαραυγήν, Ποσιδώνια της Μήλου, Πλανωμένην Ψυχήν και Κυματίουσαν Σημαίαν — ή 'Αλώπηξ της Μυτιλήνης με τό Κεντρί, Σεληρολάτριά, Μέλλοντα Διαλωμάτην, Μετανάστην και Παιδικήν Χαράν.— ή Έλληνίς με την Γοργόφτεστην 'Ελπίδα, Άρμα της Νίκης, Μαυρομάταν Σταφίδα, Καρχηδόσην των Πατρών και Ταυγαρέλλαν.—ό Αίλιος 'Αριστιδής με τό 'Άρμα της Νίκης, 'Υπερ Πατρίδος και Πτολεμαίον

τόν Κεραυνόν.— τό 'Εθνικόν 'Ονειρον με τόν Οδγον τού Μουσσοράνου, Φίλην των Ζώων, Κίτρινο Ντόμινο, Κυνηγόν της Σταρήθρας και Μέλλοντα Διαλωμάτην.— ή 'Αγκυρα της Σουηρίας με τό Χειμώνανθον, 'Ανθος των Λευμώνων, Σημαίαν της Έλευθερίας, Δαιμόνον Κυθαροδόν και Μικράν Βιολίστριαν.—ό Μέλλων Διαλωμάτης με τό 'Ασημένιο Κύμα, Σεληρολάτριά, 'Ελικωνιάδα Παρθένου και Διακορδίσσαν 'Αρσενικιάδα.—τό Αεσβιαδόν 'Ανθος με τόν Αεσβιαδόν Οδρανόν, 'Αστέρα τού Βέγα, Δροσόλουστον Νύκτα, 'Ιππότην τού Βυζαντίου

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Νυκτοφύλαξ.—Γ' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.

και Ρόδον της 'Ανατολής.— τό 'Ηρωικόν 'Αρκάδι με την Φίλην των Ζώων, 'Αθώαν Καρδιάν, Δικηγόρον της Νεολαίας, 'Ανυπόκριτον και 'Ηρώα τού Σελίνου.—ό Δαλαργιάς με την Σερενάταν τού Σοφμπρο, Νάουσιον, Έραστήν της Σελήνης και 'Ανεμώγην τού Βουνοΐ.

ΤΩΝ ΚΑΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετράδια Μικρών Μυστικών δέν δημοσιεύονται νέα προτάσεις προί άντάλλαγής, εάν δέν άνταποδώσουν πρώτα διά τού Γραφείου μας τά όφειλόμενα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μη περιέχοντα τό κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματισμόν, δέν διαβιβάζονται. 'Επίσης δέν διαβιβάζονται και τά περιέχοντα ελιγότερον τού δεκάλεπτου. Οι έν τού 'Εξωτερικώ, όσοι δέν έχουν προμηθευθή ελληνικά δεκάλεπτα γραμματισμα, πρέπει να ετοιμάσιον γραμματισμόν της χώρας των ισοδυναμούν προς δέκα ένάτοστά τού φράγκου, —όχι ελιγότερον.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Αημόδοκον ([Ε] ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Τερονίθεαν (όχι δά μόνον διά τάς Λύσεις που ά ιδιαίτερον χάρτην έλν τά άλλα γράφοντα έπί χάρτου κοινού) Ν. Κάβ. (έχει καλώς) Πλάτανον της Κηφισιάς (ευχαριστώ θερμώς διά την προθυμίαν και διά τάς έκφράσεις) 'Αντίβαν τόν Καρχηδόσιον ([ΕΕ], τόν όποιον ευχαριστώ διά τόν ύμνον είνε τό 28ον έτος μου) Τζάμον 'Ανατολιώτην ([Ε], βραβείον έστειλα) Παλλάδα (χαίρω που έγιναν καλά τ' αδελφάκια) Φαίνονα (έστειλα) Ομιχλώδη Ψυχήν ([ΕΕ] ίδού και δύο άλλα, διά να σ' έναρμόνουν ακόμη περισσότερον, ώστε από τό έρχόμενον να μου γράψης τακτικά) Έλληνίδα (όχι ούτε ό ένας ούτε ό άλλος κάμε τους!) Παιδί της Καρδιάς (ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) 'Ιωάννην Γ. Μ. (ευχαριστώ διά τό ώραιον δελτάριον) Αϊθέρα, Έρωθροδόμον (βεβαίως, κάθε πρώτον δύσκολον, αλλά έκαμε πολύ καλά να κάμης την καλήν άρχήν) Μουσσοράνον, (διати να μη κοπιάζης; δέν τάς είδα ακόμη, αλλά... γίνεται τίποτε καλόν χωρίς κόπον;) Δευκω-

